

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟ ΣΕΝΑΡΙΟ Β' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ: Παραμύθια

Τίτλος: Παραμύθια

Γνωστικό αντικείμενο: Νεοελληνική λογοτεχνία

Συμβατότητα με το νέο ΠΣ: προβλέπεται ομότιτλη διδακτική ενότητα

Είδος διδακτικής πρακτικής: project, ομαδοσυνεργατική διδασκαλία

Προτεινόμενη διάρκεια: 20 ώρες

Εισαγωγικό σημείωμα

Η πρόταση που ακολουθεί αποτελεί ένα πλαίσιο ενδεικτικών δραστηριοτήτων. Παρέχεται, δηλαδή, στον εκπαιδευτικό η δυνατότητα να επιλέξει και να αξιοποιήσει από το δεδομένο υλικό ό,τι εξυπηρετεί τους στόχους της διδασκαλίας του και ανταποκρίνεται στο επίπεδο και τη σύνθεση μιας συγκεκριμένης σχολικής τάξης. Συγκεκριμένα, προτείνεται σε αδρές γραμμές μια πορεία διδασκαλίας καθώς και συγκεκριμένο υποστηρικτικό υλικό. Το παράρτημα που συνοδεύει το διδακτικό σενάριο περιλαμβάνει μια συλλογή παραμυθιών απ' όλο τον κόσμο τα οποία μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο μελέτης.

Σκοποθεσία:

Με τη διδασκαλία του σεναρίου επιδιώκουμε οι μαθητές και οι μαθήτριες:

- ❖ Να έρθουν σε επαφή με παραμύθια από διάφορους λαούς του κόσμου.
- ❖ Να καλλιεργήσουν την αγάπη για την ανάγνωση.
- ❖ Να κατανοήσουν τα βασικά δομικά στοιχεία του παραμυθιού.
- ❖ Να εξοικειωθούν με τη μεταφορική χρήση της γλώσσας.
- ❖ Να αρχίσουν να κατανοούν την πολυσημία του παραμυθικού λόγου.
- ❖ Να αντιληφθούν το γεγονός ότι η ανάγκη για τη δημιουργία παραμυθιών είναι πανανθρώπινη.
- ❖ Να καλλιεργήσουν το σεβασμό προς τη λαϊκή παράδοση των άλλων λαών.
- ❖ Να κατανοήσουν τη διαφορά μεταξύ επώνυμου και λαϊκού παραμυθιού

Δεξιότητες:

Με την ολοκλήρωση της διδασκαλίας του σεναρίου επιδιώκουμε οι μαθητές και οι μαθήτριες να είναι σε θέση:

- ❖ Να διαβάζουν παραμύθια με επιτόνιση.
- ❖ Να διαβάζουν σιωπηλά και δυνατά διαφόρων ειδών παραμύθια.
- ❖ Να αναδιηγούνται παραμύθια που έχουν ακούσει ή έχουν διαβάσει.
- ❖ Να ξεχωρίζουν το φανταστικό από το πραγματικό γεγονός σε ένα παραμύθι.
- ❖ Να αναπτύσσουν αιτιολογημένη και τεκμηριωμένη προσωπική άποψη για τα παραμύθια που διαβάζουν.
- ❖ Να εντοπίζουν τους ήρωες του παραμυθιού και τα βασικά χαρακτηριστικά τους.

Υλικό:

1. Ηχητικό υλικό:

<http://youtu.be/Ie2LWDEBjdU> Τα τρία γουρουνάκια (από ραδιοφωνική εκπομπή).

<http://youtu.be/aDI9rNu-XXI> Η μαγική σκούπα της Μαρούλας (από ραδιοφωνική εκπομπή).

http://youtu.be/tmy_JYj_S7c Τα δυο αδελφάκια (από ραδιοφωνική εκπομπή).

<http://youtu.be/A3FLyza9EQM> Η σταχτοπούτα (από ραδιοφωνική εκπομπή).

<http://youtu.be/4DrZGYu71Rc> Τα δύο βατραχάκια (από ραδιοφωνική εκπομπή).

2. Παραμύθια από το ανθολόγιο Γ΄ και Δ΄ Δημοτικού.

3. Παραμύθια απ' όλο τον κόσμο (Παράρτημα σς. 7-87).

4. Συλλογές παραμυθιών, ενδεικτικά:

Dickins Rosie, *Το σεντούκι με τα παραμύθια*, Βιβλιόφωνο

Βούρβουλη -Νερούτσου Άννα, *Μαγευτικά παραμύθια και Διηγήματα*, Λιβάνης.

Συλλογικό έργο, *50 παραμύθια με αξίες ζωής*, Άγκυρα

Συλλογικό έργο, *Πες μου ένα παραμύθι για να ονειρευτώ +cd*, Σαββάλας

Μεθόδευση της διδασκαλίας:

Προκειμένου να φτιαχτεί ατμόσφαιρα, ο εκπαιδευτικός και οι μαθητές δημιουργούν μια γωνιά του παραμυθιού σε ένα μέρος της τάξης. Η γωνιά αυτή είναι χρήσιμη σε όλη τη διάρκεια της χρονιάς, καθώς παραμύθια διαβάζονται πάντα. Ο εκπαιδευτικός ενθαρρύνει τους μαθητές και τις μαθήτριες να φέρουν βιβλία με παραμύθια από το σπίτι.

Αναλυτική περιγραφή των φάσεων υλοποίησης του project

Α΄ φάση: Πριν από την ανάγνωση

(2 διδακτικές ώρες)

Ο εκπαιδευτικός ξεκινά μια συζήτηση για τα παραμύθια μέσα στην τάξη. Ρωτά τους μαθητές αν τους αρέσουν τα παραμύθια, ποιο είναι το αγαπημένο τους παραμύθι, αν προτιμούν να διαβάζουν μόνοι τους τα παραμύθια ή τους αρέσει να τα ακούνε από κάποιον άλλο. Τους ενθαρρύνει να φέρουν από το σπίτι τους βιβλία με παραμύθια που αγαπούν και να τα παρουσιάσουν στους συμμαθητές τους. Στη συνέχεια ο εκπαιδευτικός συζητά με τους μαθητές για τη μορφή των παραμυθιών, τους απευθύνει ερωτήσεις όπως: Με ποιες λέξεις ξεκινά ένα παραμύθι, πώς τελειώνει κ.τ.λ. Τέλος, διαβάζει ο ίδιος κάποια παραμύθια στους μαθητές και συζητά μαζί τους για το περιεχόμενό τους

Β΄ Φάση: Ανάγνωση

(14 διδακτικές ώρες)

1. Η τάξη χωρίζεται σε ομάδες και η κάθε ομάδα διαλέγει μια *ομάδα παραμυθιών* που συνδέεται με κάποιον τρόπο: λ.χ. παραμύθια από τον ίδιο λαό, παραμύθια με ήρωες ζώα, παραμύθια με το ίδιο θέμα, παραμύθια του ίδιου συγγραφέα (αν πρόκειται για έντεχνα- επώνυμα δημιουργήματα) κ.ο.κ.

2. Οι ομάδες διαβάζουν τα παραμύθια και απαντούν σε ερωτήσεις όπως:

- Ποιοι είναι οι ήρωες του παραμυθιού;
- Ποιος είναι ο χώρος;
- Ποια στοιχεία του είναι φανταστικά ή εξωπραγματικά;
- Ποιες είναι οι εικόνες του παραμυθιού;

- Ποιο είναι το νόημα του παραμυθιού;
  - Τι τους άρεσε στα παραμύθια που διάβασαν και γιατί;
3. Ακρόαση παραμυθιών και ηχογράφιση.
- Οι μαθητές ακούνε παραμύθια από παλιές ραδιοφωνικές εκπομπές και cds.
  - Συζητούν για το ρόλο που παίζει ο τρόπος αφήγησης στην απόλαυση της ακρόασης.
  - Διαβάζουν οι ίδιοι αγαπημένα τους παραμύθια και τα ηχογραφούν.
  - Στη συνέχεια αξιολογούν και διορθώνουν τις αναγνώσεις τους, προσπαθώντας να τις κάνουν όσο γίνεται πιο εκφραστικές.
4. Επεξεργασία των παραμυθιών. Οι μαθητές επιδίδονται σε δραστηριότητες όπως οι εξής:
- Δίνουν ένα άλλο τέλος στο παραμύθι.
  - Προσθέτουν ήρωες και αλλάζουν την πλοκή.
  - Δραματοποιούν τα παραμύθια.
  - Γράφουν δικά τους παραμύθια.
5. Συλλογή παραμυθιών.
- Οι μαθητές ενθαρρύνονται να φέρουν στην τάξη τους παραμύθια της περιοχής τους ή της χώρας τους (αν πρόκειται για αλλοδαπούς μαθητές). Η μορφή των παραμυθιών μπορεί να είναι γραπτή ή προφορική (ηχογραφημένα παραμύθια με την φωνή παππούδων, γιαγιάδων κ.τ.λ.).
6. Εικονογράφηση παραμυθιών.
- Οι μαθητές εικονογραφούν τα αγαπημένα τους παραμύθια με φωτογραφίες ή ζωγραφιές που φιλοτεχνούν οι ίδιοι. Πραγματοποιείται συζήτηση στην τάξη για το γεγονός ότι η κάθε εικονογράφηση δεν είναι η μόνη δυνατή, αλλά είναι απλά μια «ανάγνωση», μια εκδοχή του συγκεκριμένου παραμυθιού.

Γ΄ Φάση: Μετά την ανάγνωση

(4 διδακτικές ώρες)

1. Δημιουργία ανθολογίας παραμυθιών.

Οι μαθητές συγκεντρώνουν τα παραμύθια που συνέλεξαν, τα εικονογραφούν και δημιουργούν μια ανθολογία. Το προϊόν της εργασίας των παιδιών μπορεί να παρουσιαστεί σε μια εκδήλωση του σχολείου σε γονείς και συμμαθητές.

Εναλλακτικά, η ανθολογία μπορεί να περιλαμβάνει τα παραμύθια που έγραψαν οι ίδιοι οι μαθητές.

2. Δημιουργία ενότητας με τίτλο «Παραμύθια» στην ιστοσελίδα του σχολείου (αν υπάρχει). Εκεί μπορούν να αναρτώνται τα παραμύθια των μαθητών ή τα παραμύθια που καταγράφηκαν κατά τη φάση της συλλογής.

Αξιολόγηση της επίδοσης των μαθητών

Είναι αυτονόητο πως, λόγω της φύσης του αντικειμένου της ενότητας, η Αξιολόγηση δε θα πραγματοποιηθεί με την αυστηρή σημασία του όρου. Δεν υπάρχει ούτως ή άλλως σωστό ή λάθος στην έκφραση των απόψεων των μαθητών. Υπάρχει όμως απαίτηση από την πλευρά του δασκάλου να αιτιολογούν την άποψή τους. Οι εργασίες των μαθητών και ενδεχομένως τα παραμύθια που θα γράψουν δεν κρίνονται με κριτήρια ενηλίκων, αλλά για το αν είναι σύμφωνα με αυτά που τους ζητήθηκαν. Αξιολογείται η προθυμία των παιδιών να συμμετάσχουν στην ομαδική εργασία, να απαντούν στις ερωτήσεις, να αυτενεργούν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΟΜΒΙΑ
2. ΤΑ ΟΡΤΥΚΙΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
3. Ο ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ Η ΧΕΛΩΝΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΧΘΟΝΕΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ
4. ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΑΝΔΙΑ
5. ΤΟ ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΙΑ
6. «Ο ΑΔΕΛΦΟΣ» - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ
7. ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΟΤΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ
8. Η ΑΝΑΪΤ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΜΕΝΙΑ
9. ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
10. Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΡΦΙΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
11. Ο ΛΥΚΟΣ, Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
12. Η ΛΙΜΝΗ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΨΑΡΙΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΑ
13. Ο ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΙΚΟΣ- ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ
14. ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ Ή ΤΟ ΑΔΙΚΟ; -ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
15. Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΪΔΟΥΡΙΝΑ ΑΥΤΙΑ-ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

16. ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΚΟΥΔΟΥΝΑΚΙ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΙΑΠΩΝΙΑ

17. ΑΡΝΙΤΣΙ -ΜΠΙΤΣΙ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

18. Η ΛΕΥΚΗ ΑΡΚΟΥΔΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

19. Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΒΑΤΡΑΧΙΝΑΣ- ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΥΣΤΡΙΑ

20. Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑΣ- ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΒΑΗ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΟΡΤΥΚΙΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Κάποτε ζούσε σ' ένα δάσος ένα σμήνος από σχεδόν χίλια ορτύκια. Θα μπορούσαν να είναι ευτυχισμένα, αν δεν υπήρχε στο γειτονικό χωριό ένας κυνηγός που έριχνε το δίχτυ του και τα έπιανε. Είχε μάλιστα μάθει να μιμείται τη φωνή τους και, μόλις αυτά μαζεύονταν εκεί, άπλωνε απότομα πάνω τους ένα μεγάλο δίχτυ, τα έπιανε, ύστερα τα έριχνε ένα-ένα στο ταγάρι του και τα πήγαινε στην πόλη για να τα πουλήσει.

Υπήρχε ανάμεσα στα ορτύκια ένα που ήταν πολύ σοφό. Τα μάζεψε λοιπόν όλα μια μέρα και τους είπε:

«Αδέρφια, έχω βρει τη λύση στο κακό που απειλεί να μας εξαφανίσει. Την επόμενη φορά που ο κυνηγός θα ρίξει πάνω μας το δίχτυ, δε θα τραβάμε άλλο προς τα 'δω και άλλο προς τα κει, αλλά όλα μαζί θα πιάσουμε το δίχτυ και θα το σηκώσουμε προς τα πάνω. Είναι πολύ ελαφρύ και μπορούμε να τα καταφέρουμε. Και όταν θα έχουμε κερδίσει ύψος, θα το αφήσουμε να πέσει πάνω στους βάτους».

Η ιδέα φάνηκε πολύ σωστή στη συνεδρίαση των πουλιών και πραγματικά κανένα δεν είχε αντίρρηση. Έτσι, την ίδια κιόλας μέρα, μόλις ο κυνηγός έριξε πάνω τους το δίχτυ, αυτά με ένα σύνθημα άρχισαν να πετούν όλα προς την ίδια κατεύθυνση και όταν ανέβηκαν ψηλά, έριξαν το δίχτυ πάνω σ' ένα βάτο. Ο κυνηγός καταματώθηκε από τα αγκάθια του βάτου για να μπορέσει να ξαναπάρει το δίχτυ του και όταν το πέτυχε είχε πια νυχτώσει και τα πουλιά είχαν πάει για ύπνο.

Η ιστορία αυτή επαναλήφθηκε πολλές μέρες στη σειρά, και κάθε φορά τα πουλιά κατόρθωναν εύκολα, έτσι συντονισμένα όπως δούλευαν, να σηκώνουν το δίχτυ και να το πετούν πάνω στους βάτους.

Η γυναίκα του κυνηγού άρχισε να του γκρινιάζει:

«Τόσες μέρες γυρίζεις στο δάσος και δεν έπιασες ούτε ένα ορτύκι! Τι τρέχει μ' εσένα;»

Και ο κυνηγός τής απάντησε:

«Το πρόβλημα είναι ότι τα πουλιά συνεργάζονται, βοηθά το ένα το άλλο και κατορθώνουν να ξεφύγουν. Αν μπορούσα να σπείρω τη διχόνοια ανάμεσά τους... Αλλά πώς να το κάνω;»

Δε χρειάστηκε να κάνει τίποτα ο κυνηγός, μιας και η διχόνοια φυτρώνει από μόνη της...

Λίγες μέρες αργότερα κάποια ορτύκια, τη στιγμή που προσπαθούσαν να ευθυγραμμιστούν για να σηκώσουν το δίχτυ, έπεσαν κατά λάθος πάνω σε ένα άλλο.

«Ποιος τόλμησε και μ' έσπρωξε τη στιγμή που τραβούσα το δίχτυ;» έκανε εξαγριωμένο.

«Συγγνώμη, δεν το θέλαμε», είπε ένα από τα πουλιά. «Έγινε πάνω στη βιασύνη μας τη στιγμή που σηκώσαμε το δίχτυ».

«Εσείς σηκώνατε το δίχτυ; Ας γελάσω! Ας μην ήμουν εγώ να τραβάω τόσο δυνατά, και θα σας έλεγα αν θα σηκωνόταν ποτέ το δίχτυ».

Τα άλλα πουλιά θύμωσαν με τη συμπεριφορά του, και ο κυνηγός που τα παρακολουθούσε κρυμμένος κατάλαβε ότι θα άρχιζαν να μαλώνουν. Δεν είχε άδικο. Σε λίγο τα πουλιά έβριζαν και σπρώχνονταν. Μέσα στο πανδαιμόνιο, ο άνθρωπος είδε την ευκαιρία: μιμήθηκε τη φωνή τους και, μόλις αυτά ήρθαν κοντά του, έριξε πάνω τους το δίχτυ του.

Ύστερα τα έβαλε ένα-ένα στο ταγάρι του και ξεκίνησε για το παζάρι της κοντινής πόλης...

Από το βιβλίο του Χρήστου Μαγγούτα, Η σοφία των λαών, Φαντασία

Ο ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ Η ΧΕΛΩΝΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΧΘΟΝΕΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

Μια χελώνα liaζόταν στον ήλιο, όταν πέρασε από κει ένας τράγος. Την καλημέρισε κι άρχισαν να λένεγια τον καιρό και για διάφορα άλλα πράγματα που λένε οι άνθρωποι και τα ζώα όταν δεν έχουν κάτι καλύτερο να πουν. Για να κάνει πιο συναρπαστική τη μονότονη συζήτησή τους, το τραγί είχε μια ιδέα:

«Τι λες, θες να παραβγούμε στο τρέξιμο;»

Η χελώνα το κοίταξε παράξενα, κι ένα πονηρό χαμόγελο άρχισε να διαγράφεται στο πρόσωπό της:

«Η υπόθεση είναι χαμένη για σένα, μη βάζεις καθόλου στοίχημα!» του είπε.

«Μπλοφάρει», σκέφτηκε ο τράγος.

«Μόνο που ο δρόμος θα πρέπει να είναι αρκετά μακρύς», συνέχισε η χελώνα. «Ξέρεις, δεν είμαι πολύ καλή στην ταχύτητα, αλλά σε αντοχή δε με περνάει κανένας. Επίσης, επειδή έχω καιρό να κάνω προπόνηση, θα ήθελα ν' αρχίσουμε σε μια βδομάδα από σήμερα, μόλις ο ήλιος αρχίσει να φωτίζει την κορυφή αυτού του δέντρου».

Το τραγί δέχτηκε και περίμενε ανυπόμονα πότε θα περάσουν οι μέρες για ν' αρχίσει ο αγώνας.

Τις μέρες που μεσολάβησαν ως τον αγώνα, η χελώνα συνάντησε όλα τα αδέρφια, τα ξαδέρφια, τους συγγενείς και τους φίλους της και τους είπε ότι την καθορισμένη μέρα και ώρα θα πρέπει καθεμιά να είναι κρυμμένη στο σημείο που θα της ορίσει. Κανόνισε λοιπόν να είναι κρυμμένη στο σημείο που θα της ορίσει. Κανόνισε λοιπόν να είναι κρυμμένη μια χελώνα στις φτέρες κάθε εκατό περίπου μέτρα, κατά μήκος του δρόμου που θα διεξάγονταν ο αγώνας.

Ο τράγος ήταν εκεί στην ώρα του και, μόλις ο ήλιος χτύπησε την κορυφή του συμφωνημένου δέντρου, όρμησε με όλη τη δύναμή του μπροστά.

Αφού έτρεξε κάμποσο, αποφάσισε να δει πού βρίσκεται ο αντίπαλός του.

«Συνεχίζεις ή εγκατέλειψες τον αγώνα;» ρώτησε περίεργος, γιατί δεν άκουγε κανένα θόρυβο από τρέξιμο.

«Ασφαλώς συνεχίζω!» ακούστηκε μια χελωνίσια φωνή λίγα μέτρα πιο πίσω - από μια χελώνα που ήταν κρυμμένη στις φτέρες.

Το τραγί δεν περίμενε να βρίσκεται τόσο κοντά του η χελώνα και αύξησε πάλι ταχύτητα.

Σε λίγο ρώτησε λαχανιασμένο:

«Πώς πας; Συνεχίζεις ή εγκατέλειψες;»

«Ασφαλώς συνεχίζω! Μάλιστα, τώρα μόλις έπιασα το ρυθμό μου στο τρέξιμο», απάντησε μια χελώνα που ήταν λίγο πιο πίσω κρυμμένη στις φτέρες.

Ο τράγος άρχισε πάλι να τρέχει, αλλά οι δυνάμεις του είχαν αρχίσει πια να τον εγκαταλείπουν. Αγκομαχώντας, ξαναρώτησε σε λίγο:

«Συνεχίζεις ή εγκατέλειψες;»

«Τώρα να εγκαταλείψω που έχω σίγουρη τη νίκη;» του απάντησε μια χελώνα κρυμμένη στις φτέρες σχεδόν δίπλα του.

Το τραγί δεν άντεχε άλλο. Έπεσε λιπόθυμο από την εξάντληση.

«Για να μάθεις ότι υπάρχει και κάτι άλλο πέρα από τη σωματική δύναμη!» είπε γελώντας μια χελωνίτσα, καθώς έβγαινε από τις φτέρες.

Από το βιβλίο του Χρήστου Μαγγούτα, Η σοφία των λαών, Ξαντασία

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΑΝΔΙΑ

Οι γονείς του ήταν φτωχοί και το δεκάχρονο αγόρι έπρεπε να βοηθά στις δουλειές στα χωράφια, όταν τελείωνε το καθημερινό σχολείο του. Όταν έπεφτε το δειλινό, ήταν πια κουρασμένο από τη δουλειά και καθόταν μπροστά στο πεζούλι μπροστά στο μικρό τους σπίτι στην πλαγιά του λόφου. Από κει μπορούσε να βλέπει όλο τον κάμπο και τα βουνά απέναντι που τα φώτιζαν οι τελευταίες αχτίδες του ήλιου. Αλλά αυτό που του άρεσε πιο πολύ να κοιτάζει ήταν ένα σπίτι, μάλλον ανάκτορο θα ήταν, με χρυσά παράθυρα, που έλαμπε μακριά προς τη δύση στην κορυφή ενός άλλου λόφου. Θα ήταν κάποιο παλάτι που αντί για απλή τζαμαρία, όπως το δικό τους φτωχικό σπίτι, θα είχε διαμάντια και σμαράγδια, ασήμι και χρυσάφι.

«Κάποτε θα 'θελα να πάω σ' αυτό το παλάτι». Συλλογίστηκε το παιδί. «Να δω τι άνθρωποι μένουν σ' ένα τόσο πλούσιο σπίτι».

Η ευκαιρία του δόθηκε πολύ νωρίς. Σε λίγες μέρες τέλειωσε η σχολική χρονιά κι ο πατέρας του του είπε:

«Κουράστηκες πολύ φέτος, γιε μου, με τα μαθήματα και τις δουλειές του σπιτιού. Αύριο δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα. Κάτσε και ξεκουράσου».

«Μπορώ να πάω μια βόλτα προς τα εκεί πέρα;» ρώτησε το παιδί δείχνοντας αφηρημένα προς τη μεριά του παλατιού με τα χρυσά παράθυρα.

«Ασφαλώς», του απάντησε εκείνος. «Να προσέχεις μόνο και να φροντίσεις να μάθεις κάτι από το ταξίδι σου αυτό».

Πραγματικά την άλλη μέρα το παιδί ξύπνησε χαράματα, πήρε μαζί και το κολατσιό του και ξεκίνησε ακολουθώντας το δρόμο προς το θαυμαστό σπίτι. Βάδισε αρκετή ώρα στο σκονισμένο δρόμο και από καιρό σε καιρό γύριζε πίσω και παρατηρούσε τις πατημασιές του που τον ακολουθούσαν πιστά. Κάποια στιγμή πείνασε και κάθισε στην άκρη του δρόμου, έφαγε το κολατσιό του και ήπια νερό από το παγούρι που είχε μαζί του. Μάζεψε τα ψίχουλα και σφύριξε τα πουλιά για να τους τα μοιράσει, όπως του έλεγε πάντα η μητέρα του να κάνει.

Μετά από αρκετή ώρα έφτασε στον ψηλό πράσινο λόφο, στην κορυφή του οποίου βρισκόταν το σπίτι με τα χρυσά παράθυρα. Όσο πλησίαζε, τόσο πιο πολύ απογοητευόταν. Ήταν ένα απλό μικρό σπιτάκι που δεν έμοιαζε καθόλου με ανάκτορο. «Ίσως έχουν κατεβασμένα τα παντζούρια, γι αυτό δεν φαίνονται τα χρυσά παράθυρα», συλλογίστηκε. Όταν όμως πήγε πιο κοντά και είδε καλύτερα, του ήρθε να βάλει τα κλάματα. Το σπιτάκι είχε τα πιο απλά τζάμια που υπήρχαν.

«Έβλεπα τα χρυσά παράθυρά σας από μακριά», είπε σε μια συνομήλική του κοπέλα που καθόταν στη βεράντα. «Ήρθα να τα δω και από πιο κοντά, αλλά βλέπω ότι είναι από απλό τζάμι».

«Η οικογένειά μου είναι φτωχική» Είπε σεμνά εκείνη. «Δεν υπάρχει πουθενά χρυσάφι ή ασήμι στο σπίτι μας. Αλλά και τα γυάλινα τζάμια μια χαρά είναι, κάνουν τη δουλειά τους όπως πρέπει».

Καθώς όμως είδε την απογοήτευση στα μάτια του αγοριού, συμπλήρωσε:

«Πήρες λάθος δρόμο, φαίνεται. Το παλάτι με τα χρυσά τζάμια είναι στον άλλο λόφο, από κει που ανατέλλει ο ήλιος. Έλα μαζί του να σου το δείξω».

Τον έπιασε από το χέρι και ανέβηκαν στην κορυφή.

«Κοίταξε τι όμορφο παλάτι!» του είπε δείχνοντας προς την Ανατολή. «Βλέπεις πώς λάμπει το χρυσάφι του, το ασήμι του και τα διαμάντια του στα παράθυρα, καθώς τα χτυπάει ο ήλιος που ανατέλλει; Πόσο θα 'θελα κάποτε να βρεθώ σ' αυτό το σπίτι!»

Το παιδί κοίταξε προς το σημείο που του έδειξε η κοπέλα και είδε να λάμπει, σαν στολισμένο με διαμάντια και χρυσάφια, *το δικό του σπίτι.*

«Ναι, είναι πολύ όμορφο», ομολόγησε δειλά.

Σε λίγο είχε αποχαιρετήσει τη φίλη του και πήρε το δρόμο για το σπίτι του. Όταν έφτασε εκεί, ο πατέρας του τον ρώτησε:

«Πώς ήταν η βόλτα σου; Έμαθες τίποτα σπουδαίο σήμερα;»

«Ναι», είπε ευτυχισμένο το αγόρι. «Έμαθα ότι το σπίτι μας έχει χρυσά παράθυρα».

Από το βιβλίο του Χρήστου Μαγγούτα, Η σοφία των λαών, Φαντασία

ΤΟ ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΙΑ

Πριν από πολλά - πολλά χρόνια, όταν ακόμη τα ζώα μιλούσαν μεταξύ τους, ζούσε ένα μικρό άσπρο γουρουνάκι. Έμενε μόνο του σ' ένα σπιτάκι στην άκρη του χωριού και περιποιόταν τον κήπο του. Με ήλιο ή με βροχή, περνούσε τον περισσότερο καιρό του σκάβοντας, σκαλίζοντας, κορφολογώντας, ποτίζοντας και γενικά φροντίζοντας τον κήπο του ώστε να του δίνει τα εισοδήματα που χρειαζόταν να ζήσει. Κι επειδή ήταν εργατικό και φιλότιμο, τα προϊόντα του ήταν φημισμένα στη γύρω περιοχή και πολλές φορές είχαν διακριθεί και είχαν κερδίσει βραβεία στις τοπικές γεωργικές εκθέσεις.

Κάποτε όμως το γουρουνάκι άρχισε να κουράζεται από τη συνεχή, κουραστική και συχνά μονότονη αγροτική δουλειά.

«Τι σημασία έχει αν κερδίζω βραβεία για τις ντομάτες μου; Μήπως αυτό σημαίνει ότι στο μέλλον θα μπορώ να δουλεύω λιγότερο για να τις μεγαλώσω;»

Αποφάσισε λοιπόν να γυρίσει τον κόσμο και να ψάξει να βρει μια δουλειά λιγότερο κουραστική και περισσότερο ενδιαφέρουσα από το να καλλιεργεί το λαχανόκηπό του. Κλείδωσε την πόρτα του σπιτιού του, αμπάρωσε την αυλόπορτα και πήρε το δρόμο προς το άγνωστο.

Θα είχε βαδίσει μερικές ώρες όταν βρέθηκε σε ένα εξοχικό, χαμένο ανάμεσα στα δέντρα. Μια θαυμάσια μουσική έβγαινε από το σπίτι αυτό, και το γουρουνάκι, που ήταν και φιλόμουσο, σκέφτηκε να κάνει μια επίσκεψη.

Ακολούθησε τους ήχους και σε λίγο βρέθηκε στο σπιτάκι του γάτου. Ο γάτος έβγαζε τα προς το ζην παίζοντας μουσική σε πανηγύρια και σε γιορτές. Καθώς το γουρουνάκι τον είδε να παίζει το βιολί του, σκέφτηκε:

« Να κάτι που σίγουρα είναι λιγότερο κοπιαστικό από το σκάψιμο και το πότισμα».

«Κύριε Γάτε, θα ήθελες να μου μάθεις μουσική;» ρώτησε το γουρουνάκι.

Ο γάτος το κοίταξε παράξενα και σε λίγο τού έδωσε ένα δεύτερο βιολί:

«Ασφαλώς», του είπε. «Θα κοιτάς και θα κάνεις ακριβώς αυτό που κάνω κι εγώ».

Καταχαρούμενο το γουρουνάκι, που είχε πιστέψει ότι πιθανότατα είχε λύσει το πρόβλημά του, έπιασε το δοξάρι και το έτριψε πάνω στις χορδές του βιολιού, όπως είχε δει το γάτο να κάνει.

Παράξενο! Οι ήχοι που έβγαιναν από το βιολί, μόνο μουσική δεν ήταν! Πιο πολύ θύμιζαν τα στριγκλίσματα των αδελφών του όταν άκουγαν το παραμύθι για τον Κακό Λύκο.

«Όχι, αυτό δεν είναι μουσική», παραδέχτηκε.

«Ασφαλώς και δεν είναι», είπε ο γάτος. «Για να μπορείς να παίξεις μουσική, θα πρέπει να διαθέσεις πολλά χρόνια από τη ζωή σου σε άσκηση».

Το γουρουνάκι απογοητεύτηκε:

«Τότε δεν είναι η μουσική η λύση, είναι πιο δύσκολο από το να σκάβεις ή να βοτανίζεις. Πρέπει να ψάξω για κάτι πιο εύκολο».

Επέστρεψε στο γάτο το βιολί και το δοξάρι και πήρε πάλι το δρόμο.

Βάδισε μερικές ώρες ακόμα και βρέθηκε στην καλύβα ενός σκύλου που έφτιαχνε τυρί. Τον είδε από το παράθυρο που έκοβε το τυρί σε διάφορα σχήματα και το δίπλωνε σε ωραία χαρτιά για να το πάει στο παζάρι.

«Α, να μια εύκολη δουλειά για μένα. Θα γίνω τυροκόμος», αποφάσισε στη στιγμή το γουρουνάκι.

Χτύπησε λοιπόν την πόρτα και ρώτησε ευγενικά:

«Κύριε σκύλε, θέλω να γίνω τυροκόμος, θα με διδάξεις;»

«Μετά χαράς», είπε ο σκύλος. «Έχω πολλή δουλειά τελευταία και χρειάζομαι βοηθό. Ίσως στο τέλος να γίνουμε και συνεταίροι».

Καταχαρούμενο το γουρουνάκι ρίχτηκε στη δουλειά δίπλα στο σκύλο.

Σε λίγο όμως κουράστηκε και ξάπλωσε να ξεκουραστεί.

«Όχι τώρα!» έβαλε τις φωνές ο σκύλος. «Αν σταματήσεις τώρα θα κοπεί το τυρί και θα γίνει τυρόγαλο. Πρέπει να συνεχίσεις μέχρι να πήξει καλά».

Αλλά το γουρουνάκι βρισκόταν κιάλας στην εξώπορτα. «Το να φτιάχνεις τυρί μού φαίνεται το ίδιο δύσκολο σα να μαθαίνεις βιολί. Καλύτερα να ψάξω για κάτι πιο εύκολο».

Συνέχισε το δρόμο του και μετά από κάμποση ώρα συνάντησε ένα μελισσοουργό που έβγαζε το μέλι από τις κυψέλες και το έριχνε σε μια μεγάλη κατσαρόλα.

«Αυτή είναι δουλειά για μένα!» ενθουσιάστηκε το γουρουνάκι. «Το μέλι είναι έτοιμο από τις μέλισσες, το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να το αδειάζεις μέσα στο δοχείο. Και βέβαια από καιρό σε καιρό μπορείς να βάζεις και μια γουλιά στο στόμα σου απ' αυτό το θαυμάσιο πράγμα».

Πλησίασε λοιπόν και είπε:

«Κύριε άνθρωπε, θα με διδάξεις πώς να γίνω μελισσοκόμος;»

«Πολύ ευχαρίστως», είπε εκείνος. «Ένα χρόνο ψάχνω για βοηθό, αλλά όλοι με εγκαταλείπουν μετά από λίγο. Αρχίζουμε αμέσως».

Παραξενεύτηκε το γουρουνάκι που υπήρχαν πλάσματα που δεν ήθελαν να κάνουν αυτή την τόσο εύκολη δουλειά, τη δουλειά του μελισσοκόμου.

Φόρεσε τα γάντια, τη μάσκα και τις μπότες που του έδωσε ο άνθρωπος και ρίχτηκε στη δουλειά. Αλλά, παρά τα μέτρα προφύλαξης, μερικές μέλισσες κατάφεραν να τρυπώσουν κι άρχισαν να το τσιμπούν στο πρόσωπο, στ' αφτιά, στο λαιμό, στα πόδια, στην ουρά. Μην αντέχοντας τον πόνο το 'βαλε στα πόδια και δε σταμάτησε παρά όταν βρέθηκε σε ασφαλή απόσταση από τις κυψέλες.

«Ασφαλώς τσιμπούν οι μέλισσες», του φώναξε από μακριά ο μελισσοκόμος. «Κι εμένα με τσιμπούν όσο κι αν προφυλαχτώ, μα είναι μέρος της δουλειάς μου».

Αλλά το γουρουνάκι είχε πάρει πάλι το δρόμο, μονολογώντας:

«Για να μάθεις βιολί, πρέπει να παίζεις χρόνια και πονούν τα χέρια σου. Για να φτιάξεις τυρί, δεν μπορείς να σταματήσεις μια στιγμή γιατί θα σου χαλάσει. Για να γίνεις μελισσοκόμος, πρέπει να σε πρήζουν με τα τσιμπήματα οι μέλισσες».

Σταμάτησε μια στιγμή στη μέση του δρόμου και σκέφτηκε:

«Μήπως το να καλλιεργώ το λαχανόκηπό μου, δεν είναι τελικά κι από τις χειρότερες δουλειές;...»

Έκανε μεταβολή και πήρε το δρόμο προς το σπίτι του. Τα λαχανικά του χρειάζονταν πότισμα μετά από μια τόσο ζεστή μέρα. Ήταν κάτι που αυτή τη φορά θα το έκανε με πολλή ευχαρίστηση.

Από το βιβλίο του Χρήστου Μαγγούτα, Η σοφία των λαών, Φαντασία

«Ο ΑΔΕΛΦΟΣ» - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ

Ζούσε κάποτε ένα αγόρι που ήταν πολύ βρόμικο και άτσαλο. Πετούσε τα βιβλία και τα πράγματά του στο πάτωμα, ποτέ δεν καθάριζε τα παπούτσια του από τις λάσπες ή τα χιόνια όταν έμπαινε στο σπίτι, είχε πάντα τα ρούχα του λερωμένα με μπογιές, σάλτσες και χρώματα.

«Δεν αντέχεσαι άλλο!» του είπε μια μέρα νευριασμένη μια μικρή νεράιδα. «Αυτό το δωμάτιο ζέχνει από πάνω μέχρι κάτω. Και μόλο που δεν είναι δική μου δουλειά, θα το καθαρίσω εγώ γιατί δεν αντέχω να το βλέπω τόσο βρόμικο. Πήγαινε στον κήπο να βρεις το αδελφάκι σου μέχρι να τελειώσω».

«Ποιο αδελφάκι μου; Δεν έχω αδελφάκι!» είπε το παιδί.

«Έχεις, αλλά δεν το ξέρεις», έκανε παράξενα η νεράιδα. «Σε ξέρει αυτό όμως και θα σου μιλήσει όταν σε δει».

«Δεν καταλαβαίνω τι θες να πεις», είπε το παιδί, αλλά παρ' όλ' αυτά βγήκε στον κήπο.

Τη στιγμή εκείνη ένα σκιουράκι πήδουσε σ' ένα χαμηλό κλαδί.

«Μήπως είσαι το αδελφάκι μου;» ρώτησε το αγόρι.

«Ελπίζω όχι!» παραξενεύτηκε εκείνο. «Η γούνα μου είναι καθαρή και μαλακιά, η φωλιά μου πεντακάθαρη. Κάθε πράγμα βρίσκεται στη θέση του. Γιατί με βρίζεις λέγοντάς με αδερφό;»

Το σκιουράκι πήδηξε από κλαδί σε κλαδί κι εξαφανίστηκε στο δέντρο.

Σε λίγο πέρασε μπροστά από το αγόρι μια πάπια.

«Μήπως είσαι εσύ το αδελφάκι μου;» τη ρώτησε.

«Ασφαλώς όχι!» έκανε αυτή νευριασμένη. «Δεν υπάρχει καθαρότερο πλάσμα στον κήπο από μένα. Τα φτερά μου είναι πάντα καθαρά, γυαλισμένα και στρωμένα και τ' αυγά μου ωραία και πεντακάθαρα. Ακούς να με πει αδελφή του!» μονολόγησε κι έφυγε θυμωμένη.

Πιο κάτω το παιδί είδε μια γάτα.

«Μήπως είσαι το αδελφάκι μου;» τη ρώτησε δειλά.

«Θα 'χεις καιρό να κοιταχτείς στον καθρέφτη. Νίβομαι συνέχεια από το πρωί, ενώ εσύ ποιος ξέρει πόσο καιρό έχεις να 'ρθεις σε επαφή με νερό. Ευτυχώς δεν έχω συγγενείς σαν εσένα», είπε η γάτα και συνέχισε το πλύσιμό της.

Εκείνη τη στιγμή πετάχτηκε τρέχοντας ένα γουρουνάκι από το βάθος του κήπου.

Το αγόρι δεν ήθελε να κάνει την ίδια ερώτηση στο γουρούνι, αλλά δεν πρόλαβε.

«Αγαπημένε μου αδελφούλη, σε έψαχνα!» έκανε καταχαρούμενο το γουρούνι.

«Δεν είμαι αδελφούλης σου», διαμαρτυρήθηκε το αγόρι.

«Πώς δεν είσαι! Και μόλις που ανακάλυψα μια γούρνα όλο λάσπη στην άκρη του κήπου που θα το ευχαριστηθούμε».

«Δεν μου αρέσει να κυλιέμαι στις λάσπες...» έκανε το αγόρι.

«Τι μου λες τώρα; Για κοίτα τα χέρια σου, τα πόδια σου και τα ρούχα σου, και θα δεις πόση λάσπη έχεις πάνω σου. Ύστερα θα πάμε και θα φάμε πλύματα...»

«Δε μου αρέσουν τα πλύματα», διαμαρτυρήθηκε το παιδί.

Εκείνη τη στιγμή ήρθε κοντά του η νεράιδα.

«Το δωμάτιό σου είναι πεντακάθαρο», είπε στο παιδί. Αποφάσισε αν θα έρθεις στο σπίτι και θα διατηρήσεις τάξη και καθαριότητα ή αν θα μείνεις με τον αδελφό σου, το γουρουνόπουλο».

«Θα έρθω μαζί σου», είπε αποφασιστικά το αγόρι.

Το γουρούνι γρύλισε:

«Ίσως είναι καλύτερα έτσι. Θα έγω μια ολόκληρη γουρουνοκυλίστρα μόνο μου!»

Από το βιβλίο του Χρήστου Μαγγούτα, Η σοφία των λαών, Φαντασία

**ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΟΤΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΕΛΒΕΤΙΑ**

Μια μικρή κόκκινη Κότα βρισκόταν στον κήπο με τα κοτοπουλάκια της, όταν βρήκε μερικά σπυριά σιτάρι.

«Ποιος θα με βοηθήσει να σπείρω αυτό το σιτάρι;» ρώτησε.

« Όχι εγώ», είπε η Πάπια

« Όχι εγώ», είπε η Χήνα.

« Τότε θα τα σπείρω μόνη μου» είπε η μικρή κόκκινη Κότα.

Τα σπυριά φύτρωσαν, έγιναν στάχια, ωρίμασαν και η μικρή κόκκινη Κότα ρώτησε:

«Ποιος θα με βοηθήσει να θερίσω το σιτάρι;»

« Όχι εγώ», είπε η Πάπια

« Όχι εγώ», είπε η Χήνα.

« Τότε θα το θερίσω μόνη μου», δήλωσε η μικρή κόκκινη Κότα.

Όταν τελείωσε το θερισμό, ρώτησε:

«Ποιος θα με βοηθήσει να πάω το σιτάρι στο μύλο;»

« Όχι εγώ», είπε η Πάπια

« Όχι εγώ», είπε η Χήνα.

« Τότε θα το πάω μόνη μου», έκανε η μικρή κόκκινη Κότα.

Όταν γύρισε από το μύλο, η μικρή κόκκινη Κότα ρώτησε:

«Ποιος θα με βοηθήσει να ζυμώσω το ψωμί;»

« Όχι εγώ», είπε η Πάπια

« Όχι εγώ», είπε η Χήνα.

« Τότε θα το ζυμώσω μόνη μου», αποκρίθηκε η μικρή κόκκινη Κότα.

Όταν ζύμωσε και έψησε το ψωμί, η μικρή κόκκινη Κότα ρώτησε:

«Ποιος θέλει να φάει απ' αυτό το ωραίο ψωμί;»

«Εγώ!» είπε η Πάπια

«Εγώ!» είπε η Χήνα.

«Όχι, θα το φάω μόνη μου με τα κοτοπουλάκια μου», είπε η μικρή κόκκινη Κότα.

Από το βιβλίο του Χρήστου Μαγγούτα, Η σοφία των λαών, Φαντασία

Η ΑΝΑΪΤ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΜΕΝΙΑ

Ζούσε κάποτε σ' ένα χωριό, σε μια πλαγιά του Καυκάσου, ένας βοσκός με την όμορφη και πανέξυπνη κόρη του, την Αναϊτ. Κάποια μέρα έτυχε να περάσει από κει ο Βατσαγκάν, ο γιος του βασιλιά, με τον πιστό του φίλο Ναζάρ. Είχε βγει για κυνήγι, είχε κουραστεί καταδιώκοντας μάταια ένα αγριογούρουνο και έφτασε λαχανιασμένος και ιδρωμένος σε μια πηγή κοντά στο χωριό, τη στιγμή που βρίσκονταν εκεί μερικές κοπέλες για να γεμίσουν τις στάμνες τους.

Ο πρίγκιπας τους ζήτησε ευγενικά να του δώσουν λίγο νερό γιατί ήταν πολύ διψασμένος και μια κοπέλα προθυμοποιήθηκε και του πρόσφερε την κανάτα της. Πριν όμως την πιάσει καν στα χέρια του το βασιλόπουλο, η κόρη του βοσκού, που ήταν μαζί τους, με μια απότομη

κίνηση άρπαξε την κανάτα από τα χέρια της φίλης της και την άδειασε στο χώμα.

Ύστερα γέμισε η ίδια την κανάτα και την άδειασε πάλι στο χώμα. Έκανε αυτό το πράγμα τουλάχιστο πέντε φορές, αλλά στο τέλος έδωσε την κανάτα στον πρίγκιπα κι αυτός, αφού ήπιε, ρώτησε την κοπέλα:

«Γιατί με κορόιδεψες τόσες φορές; Είναι ευγενικό να προφασίζεσαι ότι δίνεις νερό σ' έναν κουρασμένο ταξιδιώτη και τελικά να του το παίρνεις πάλι; Γιατί φέρθηκες τόσο σκληρά;»

«Τίποτα απ' αυτά δε συνέβη», του είπε η κοπέλα. «Δε συνηθίζουμε να περιγελάμε τους ξένους στο χωριό μας. Ξέρω όμως πόσο κακό μπορεί να κάνει το κρύο νερό σε κάποιον πολύ κουρασμένο και ιδρωμένο και ήθελα να δώσω λίγο χρόνο στο σώμα να κρυώσει φυσιολογικά πριν σου προσφέρω νερό».

Το βασιλόπουλο παραξενεύτηκε πολύ από την προνοητικότητα και το ενδιαφέρον της κοπέλας. Αμέσως μετά είδε πόσο όμορφη ήταν.

«Μπορώ να ρωτήσω τ' όνομά σου;»

«Γιατί όχι;» απάντησε απλά η κοπέλα. «Είμαι η Αναΐτ, η κόρη του βοσκού Αράν. Γιατί ρωτάς;»

«Είναι τόσο κακό να ρωτήσει κανείς το όνομα κάποιου;»

«Καθόλου - αν έχει πει πρώτα το δικό του...»

Εδώ το βασιλόπουλο δίστασε.

«Θες να σου πω την αλήθεια ή ψέματα;»

«Ό,τι θεωρείς πως αξίζει περισσότερο...»

«Προτιμώ την αλήθεια, αλλά ειδικά αυτή τη στιγμή θα προτιμούσα να μην πω τ' όνομά μου».

«Είναι απόλυτο δικαίωμά σου τι θα κάνεις με τ' όνομά σου. Μπορείς όμως στο μεταξύ να μας δώσεις την κανάτα γιατί πρέπει να φύγουμε;»

Σε λίγο οι κοπέλες είχαν φύγει και ο Βατσαγκάν με τον Ναζάρ ξεκίνησαν για το παλάτι.

Όσο πιο πολύ προσπαθούσε το βασιλόπουλο να βγάλει από το μυαλό του την Αναΐτ, τόσο αυτή η σκέψη επέμενε. Η καρδιά του ήταν βαριά για μέρες, πράγμα που άρχισε ν' ανησυχεί τους γονείς του.

«Τι σου συμβαίνει, γιε μου;» τον ρώτησε τελικά η βασίλισσα.

«Μητέρα, η ζωή φαίνεται να 'χει χάσει κάθε άλλο ενδιαφέρον για μένα, εκτός από την Αναΐτ».

Και διηγήθηκε το περιστατικό στη βρύση του χωριού. Οι γονείς του έπεσαν να πεθάνουν όταν έμαθαν ότι ο γιος τους θέλει να παντρευτεί μια βοσκοπούλα. Αλλά εκείνος έλιωνε πραγματικά κάθε μέρα, και, σαν γονείς που δεν είχαν άλλη επιλογή, αποφάσισαν να του κάνουν το χατίρι.

Ξεκίνησε λοιπόν ο πιστός φίλος του, Ναζάρ με μεγάλη συνοδεία από αυλικούς και με μουλάρια φορτωμένα δώρα για τη βοσκοπούλα και μετά από μακρύ ταξίδι φτάνουν στο χωριό και κατευθύνονται στο σπίτι του βοσκού Αράν.

Το πρώτο που πρόσεξαν ήταν τα χαλιά του.

«Ούτε στο παλάτι δεν έχουμε τόσο ωραία χαλιά. Ποιος τα έφτιαξε; Η γυναίκα σου;»

«Η γυναίκα μου έχει πεθάνει από χρόνια. Τα 'χει φτιάξει η κόρη μου», τους απάντησε αυτός.

«Η κόρη σου έχει μεγάλη αξιοσύνη», του είπε ο Ναζάρ και, αφού αισθάνθηκε ότι είχε κάνει αρκετή εισαγωγή, εξήγησε ότι το βασιλόπουλο ζητά το χέρι της μονάκριβης κόρης του.

Περίμενε ότι ο βοσκός θα πετούσε από τη χαρά του, αλλά εκείνος δε φάνηκε πολύ ενθουσιασμένος.

«Τι συμβαίνει, Αράν; Σου φέρνουμε καλά νέα, όχι δυσάρεστα. Δεν πρόκειται να πάρουμε την κόρη σου με το ζόρι, αν δε θέλεις να μας τη δώσεις», είπε ο Ναζάρ.

«Σεβαστοί ξένοι», τους απάντησε ο Αράν, «δεν εξαρτάται από μένα να πω ναι ή όχι. Ούτε έχει σημασία τι θέλω εγώ. Αν η Αναϊτ θέλει ή δεν θέλει να παντρευτεί το γιο του βασιλιά, είναι δικό της θέμα, κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα».

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο σπίτι η Αναϊτ, κρατώντας ένα καλάθι με φρούτα. Χαιρέτησε ευγενικά τους ξένους, τους πρόσφερε μερικά από τα φρούτα και πήγε και κάθισε στον αργαλειό της, στην άκρη του σαλονιού, για να μην παρενοχλεί τη συζήτηση των ξένων με τον πατέρα της.

«Αναϊτ, βλέπω ότι είσαι πολύ καλή υφάντρα και ακόμα ακούσαμε ότι έχεις διδάξει και άλλες κοπέλες του χωριού. Ακούσαμε επίσης ότι τις μαθαίνεις να γράφουν και να διαβάζουν...»

«Υπάρχει κάτι που δεν ακούσατε για μένα;» ρώτησε μισοπειραχτικά η κοπέλα. Νομίζω ότι τελικά η επίσκεψή σας έχει να κάνει περισσότερο με μένα παρά με τον πατέρα μου, όπως νόμισα στην αρχή».

Σηκώθηκε από τον αργαλειό και πήγε και κάθισε δίπλα τους.

«Ακριβώς. Ο πρίγκιπας και ο διάδοχος του Θρόνου σε ζητά για γυναίκα του», είπε ο Ναζάρ.

«Υποπτεύομαι ότι είναι ο νεαρός που πριν από μερικές μέρες δεν ήθελε να πει το όνομά του σε μια βοσκοπούλα. Φαίνεται ότι τελικά άλλαξε γνώμη».

«Αναϊτ, ο Βατσαγκάν σε αγαπά και θέλει να γίνεις γυναίκα του».

«Για να ομολογήσω την αλήθεια, κι εγώ τον είχα συμπαθήσει από την πρώτη στιγμή - όχι βέβαια ότι είχε μεγάλη σημασία τι ένιωσε μια βοσκοπούλα...»

«Τώρα όμως έχει σημασία».

«Δεν μπορώ να πω ότι δε με τιμά η πρόταση ενός βασιλόπουλου. Με βρίσκει όμως εντελώς απροετοίμαστη, γιατί ποτέ δεν ήταν μέσα στις πιθανότητες της ζωής μου. Γι' αυτό θα κάνω την πρώτη ερώτηση που θα έκανα σε κάθε άντρα που θα μου έκανε πρόταση γάμου και που θα μου άρεσε κι εμένα: τι τέχνη ξέρει;»

«Ορίστε;» έκανε έκπληκτος ο Ναζάρ. «Γιατί πρέπει να ξέρει κάποια τέχνη αφού είναι βασιλόπουλο; Ό,τι θέλει το ζητά από τους υπηρέτες του και το κάνουν αυτοί».

«Σ' αυτό τον κόσμο καμιά φορά αλλάζουν οι ρόλοι του υπηρέτη και του αφέντη, γι αυτό καθένας πρέπει να ξέρει κάποια τέχνη για να μην πεινάσει η οικογένειά του».

«Δηλαδή, απορρίπτεις την πρόταση;»

«Ναι. Πέστε του ότι κι εγώ τον συμπαθώ, αλλά είναι αντίθετο προς τις αρχές που πήρα από την οικογένειά μου και δε θα παντρευτώ ποτέ κάποιον που δε ξέρει να συντηρήσει τον εαυτό του και χρειάζεται

άλλους να τον βοηθούν. Τον ευχαριστώ για την πρόταση, αλλά σας παρακαλώ να ξαναπάρτε τα δώρα που μας φέρατε».

Ο Ναζάρ είδε ότι η Αναίτ είναι σταθερή σ' αυτό που πίστευε. Δεν επέμεινε, γύρισε στο παλάτι και εξέθεσε τα καθέκαστα. Ο βασιλιάς συγκάλεσε τους συμβούλους του, τη γυναίκα του και το γιο του και εξέτασαν την κατάσταση. Το συμπέρασμα ήταν ότι η βοσκοπούλα είναι εγγώστρια ή τρελή κι έπρεπε να τιμωρηθεί παραδειγματικά.

Αλλά η καρδιά του βασιλόπουλου δεν άντεχε:

«Η Αναίτ έχει δίκιο και θα 'πρεπε να το ξέρετε αυτό όλοι εσείς οι συμβουλάτορες του βασιλιά. Ελπίζω να μη χάσετε κάποτε τη δουλειά σας, γιατί θα πεθάνετε από την πείνα. Θα μάθω να φτιάχνω χαλιά, αφού αυτό είναι που αρέσει και σ' εκείνη».

Μπροστά στην επιμονή του Βατσαγκάν ο βασιλιάς υποχώρησε και ζήτησε να φέρουν από την Περσία τον πιο φημισμένο ταπητουργό. Το πριγκιπόπουλο ρίχτηκε στη δουλειά μέρα και νύχτα, βοηθούσε και το πάθος του, σ' ένα χρόνο είχε γίνει καταπληκτικός στην τέχνη του.

Πήρε μερικά από τα δείγματα, πήρε και άλλα δώρα, και με το φίλο του Ναζάρ πήγαν στο χωριό της βοσκοπούλας.

Όταν της έδειξε τους τάπητες, εκείνη τον επαίνεσε:

«Όχι άσχημη δουλειά για ένα μαθητευόμενο! Αν συνεχίσεις έτσι, σε μερικά χρόνια ίσως να μπορείς να με συναγωνίζεσαι!» τον πείραξε.

Της έδειξε και τον τελευταίο τάπητα. Η κοπέλα θαύμασε το πανέμορφο τοπίο και τελικά του είπε μονολεκτικά:

«Ναι».

Είχε δει κρυμμένη μέσα στα ωραία σχέδια του τάπητα τη φράση: «Μ' αγαπάς, Αναίτ;»

Οι γάμοι τους έγιναν σε λίγες μέρες και γλέντησε όλος ο λαός, γιατί η Αναϊτ δεν ήταν γαλαζοαίματη, αλλά ένα απλό κορίτσι του λαού.

Πέρασαν, λοιπόν, πολλά χρόνια ευτυχισμένοι. Οι γονείς του Βατσαγκάν γέρασαν και πέθαναν κι έγινε βασιλιάς ο γιος τους, έχοντας πάντα δίπλα του σαν το πιο σοφό σύμβουλό του την Αναϊτ. Η βασίλισσα, ανάμεσα στα άλλα, πίστευε ότι, αφού τα γράμματα δεν έκαναν κακό στις φίλες της στο χωριό, ίσως δε θα έκαναν κακό ούτε στις κοπέλες της πρωτεύουσας. Παρόλο που αυτό ήταν μια παράξενη σκέψη για κείνη την παλιά εποχή, δεν ήταν λίγες οι κοπέλες που θέλησαν να μάθουν γράμματα.

Ο λαός ήταν χαρούμενος με τους κάπως παράξενους βασιλιάδες του.

Μια μέρα όμως χάθηκε εντελώς ξαφνικά ο καλύτερος φίλος του βασιλιά, ο Ναζάρ. Παρά τις προσπάθειες που έγιναν, οι μέρες, οι βδομάδες και οι μήνες περνούσαν χωρίς να μπορέσουν να μάθουν κάτι για την τύχη του. Ήταν σαν να τον είχε καταπιεί η γη.

Ο βασιλιάς λέει στην Αναϊτ:

«Δεν ξέρω τι συμβαίνει, αλλά φοβάμαι ότι κάτι τρέχει στο βασίλειό μας. Ναι, οι άνθρωποι μοιάζουν χαρούμενοι, αλλά συμβαίνουν παράξενα πράγματα, όπως η εξαφάνιση του Ναζάρ, που με ανησυχούν. Τον παλιό καλό καιρό πήγαινα συχνά για κυνήγι, βρισκόμουν κοντά στο λαό, μάθαινα πώς περνούσε. Θα μεταμφιεστώ και θα περιηγηθώ το βασίλειο. Θα με περιμένεις είκοσι μέρες, κι αν δε γυρίσω, κάτι θα μου έχει συμβεί και θα αναλάβεις εσύ το Θρόνο».

Η Αναϊτ συμφώνησε, γιατί πάντα ήθελε να ξέρει πώς περνά ο λαός της, και παράλληλα κατάλαβε ότι ο βασιλιάς ήθελε να ψάξει και ο ίδιος για το φίλο του.

Σε μερικές μέρες ο βασιλιάς, μεταμφιεσμένος σε έμπορο, είχε φτάσει στην περιοχή Περότζ. Εκεί του επιτέθηκαν ληστές, του πήραν τα λίγα χρήματα που είχε και τον έσυραν σε μια σπηλιά στο δάσος. Η σπηλιά ήταν κλεισμένη με μια βαριά σιδερένια πόρτα, που ο αρχηγός της συμμορίας την ξεκλείδωσε μ' ένα μεγάλο κλειδί.

«Ξέρεις καμιά τέχνη;», τον ρώτησε άγρια «ή θα σε κρεμάσουμε στον γκρεμό να σε φαν τα όρνια; Δεν έχει χώρο για τεμπέληδες εδώ».

«Ξέρω να φτιάχνω χρυσά χαλιά που η αξία τους είναι τριακόσιες φορές το χρυσάφι που έχουν πάνω τους» είπε ο αιχμάλωτος.

«Πες μου τι εργαλεία θα χρειαστείς, να σου τα φέρω. Αν όμως όσα είπες δεν είναι αλήθεια, τότε θα σε κάνω κοντότερο κατά ένα κεφάλι», έκανε ωμά ο λήσταρχος και τον έσπρωξε μέσα στη σπηλιά, κλειδώνοντάς την και πάλι.

Ο Βατσαγκάν προχώρησε στο μισοσκοτάδο της σπηλιάς που φωτιζόταν από δάδες. Βάδισε αρκετά και σε κάποιο σημείο νόμισε ότι άκουσε ομιλίες. Σε λίγο αντίκρισε μερικούς ανθρώπους σε αξιοθρήνητη κατάσταση. Σκελετωμένοι από την πείνα και τη βαριά δουλειά, έμοιαζαν με φαντάσματα. Δεν ήταν παράξενο που ανάμεσά τους δε γνώρισε το Ναζάρ, αλλά τον είδε εκείνος και τον πλησίασε, μόλο που προτίμησε να μη φανερώσει στους άλλους ποιος ήταν ο νεοφερμένος. «Κακή τύχη μας περιμένει» του ψιθύρισε. «Όσους από τους αιχμαλώτους δεν ξέρουν κάποια δουλειά, τους ληστεύουν και τους σκοτώνουν. Όσοι ξέρουμε

κάποια τέχνη, δουλεύουμε τόσο σκληρά που πεθαίνουμε από εξάντληση».

Αργότερα ο αρχηγός των ληστών έφερε τα υλικά που χρειαζόταν ο Βατσαγκάν για να φτιάξει το χαλί του. Χρειάστηκε τρεις βδομάδες να το τελειώσει, αλλά τότε ακόμη και ο λήσταρχος φάνηκε ευχαριστημένος από την ποιότητά του.

«Για να σου πω την αλήθεια», είπε ο Βατσαγκάν, «δεν ξέρω αν υπάρχει άλλος άνθρωπος στη χώρα εκτός από τη βασίλισσα Αναϊτ που να μπορεί να εκτιμήσει την αξία του, γιατί είναι ειδική στα ακριβά χαλιά. Στον τάπητα αυτό έχω βάλει και μυστικά φυλαχτά που κάνουν ευτυχισμένο όποιον το αγοράσει. Νομίζω ότι με καλό παζάρεμα μπορεί κάποιος να πάρει από τη βασίλισσα τουλάχιστο χίλιες φορές την αξία του χρυσαφιού».

Ο λήσταρχος κάλεσε κάποιον έμπιστο έμπορο και ζήτησε να πάει το χαλί στη βασίλισσα και να ζητήσει μια τεράστια τιμή.

Στο μεταξύ είχαν περάσει οι είκοσι μέρες που είχαν συμφωνήσει με το Βατσαγκάν και η Αναϊτ είχε αρχίσει ν' ανησυχεί. Είχε ήδη στείλει ανθρώπους να μαζέψουν πληροφορίες, αλλά όλοι είχαν επιστρέψει άπρακτοι. Όπως και με το Ναζάρ, το βασιλιά έμοιαζε να τον είχε καταπιεί η γη.

Τη μέρα εκείνη πήγε στο παλάτι ένας έμπορος που ζήτησε να δει τη βασίλισσα για ένα πολύ ακριβό χρυσό χαλί. Αλλά την προειδοποίησε ότι αξίζει χίλιες φορές την αξία του χρυσαφιού του γιατί είναι φτιαγμένο από τον καλύτερο καλλιτέχνη και έχει κρυφά μηνύματα που θα 'διναν χαρά σε σ' όποιον το αγοράσει. Η Αναϊτ είχε πολλά προβλήματα, δε νοιαζόταν για χαλιά και ήταν έτοιμη να διώξει τον

έμπορο, ώσπου άκουσε την τελευταία φράση. Ξεδίπλωσε το ύφασμα και είδε ότι με μεγάλη τέχνη ήταν κρυμμένο το παρακάτω μήνυμα:

Αγαπημένη μου Αναίτ, βρίσκομαι σε πολύ δύσκολη κατάσταση. Μ' έχουνε κλείσει σε μια σπηλιά στο Περότζ, που βρίσκεται σ' ένα λόφο σε σχήμα μισοφέγγαρου δυτικά της πόλης. Βοήθησε όσο μπορείς πιο γρήγορα - Βατσαγκάν.

Το πρόσωπο της Αναίτ έλαμψε από χαρά καθώς διάβασε το μήνυμα.

«Σας το είπα εγώ ότι είναι μαγικό το χαλί και κάνει ευτυχισμένο όποιον το αγοράσει!» είπε καταχαρούμενος ο έμπορος.

«Τώρα είμαι κι εγώ σίγουρη γι' αυτό και για πολύ περισσότερα πράγματα!» συμφώνησε εκείνη.

Κι έδωσε εντολή να συλλάβουν τον έμπορο.

Την άλλη κιόλας μέρα ένας μικρός στρατός με επικεφαλής την Αναίτ κατευθυνόταν προς το Περότζ. Ο έμπορος για να σώσει τη ζωή του έδωσε όλες τις αναγκαίες πληροφορίες.

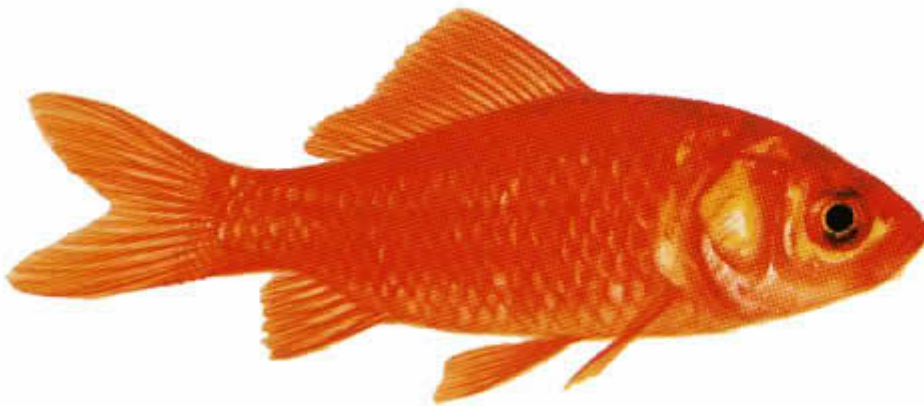
Οι ληστές αιφνιδιάστηκαν και σε λίγη ώρα ήταν όλοι δεμένοι χεροπόδαρα. Σε λίγο είχαν απελευθερώσει τους σκλάβους. Με δυσκολία η Αναίτ κατόρθωσε να γνωρίσει τον άντρα της και το φίλο τους - τόσο πολύ είχαν αδυνατήσει.

«Βασίλισσα, αυτή τη φορά μάς έσωσες τη ζωή...» είπε ο Ναζάρ.

«Φίλε μου, εμένα μου είχε σώσει τη ζωή πριν από μερικά χρόνια, όταν με ανάγκασε να μάθω μια τέχνη για να κερδίσω την καρδιά της!»

Από το βιβλίο του Χρήστου Μαγγούτα, Η σοφία των λαών, Ξαντασία

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μια φορά ήταν ένας φτωχός ψαράς, κι όλη νύχτα αγωνιζόταν να πιάσει ψάρι και ψάρι δεν έπιανε. Κόντεψε τέλος η αυγή, έριξε πάλι τ' αγκίστρι του κι έλεγε απομέσα του:

«Ω, Θεέ μου, δυστυχία! σήμερα θα πεθάνουν τα παιδιά μου απ' την πείνα».

Του φάνηκε τότε πως τσίμπησε ψάρι και τράβηξε τ' αγκίστρι. Τι να δει!

Ένα ψαράκι χρυσό! Έκανε να το βγάλει απ' τ' αγκίστρι κι άκουσε μια φωνή να του λέει:

«Ρίξε το ψαράκι το χρυσό στο γιאלό, και θα δεις καλό».

- Ε, λέει με το νου του, να το ρίξω! έτσι κι έτσι δεν θα μου κάμει τίποτε ένα ψαράκι.

Και το 'ριξε στη θάλασσα. Πάλι ακούει την ίδια φωνή να του λέει:

- Τι καλό θέλεις να σου κάμω;

- Ε, λέει, να πάω στο σπίτι μου και να βρω ψωμιά και φαγιά.

- Σαν πήγε στο σπίτι του, τα ήβρεν όλα όπως του είπε η φωνή.

Είπε την ιστορία όλη στη γυναίκα του.

- Αχ, καλέ, του λέει αυτή, αντί να ζητήσεις, τίποτε καλό, ζήτησες ψωμιά και φαγιά;

- Ε, καλά, της λέει αυτός. Αν το ξαναπιάσω, τι θέλεις να του ζητήσω;

Η γυναίκα τού είπε να ζητήσει παλάτια!

Επήγεν ο καημένος ο ψαράς, έριξε το δίχτυ κι έπιασε πάλι το χρυσόψαρο. Έκανε να το βγάλει πάλι απ' τ' αγκίστρι και άκουσε τη φωνή:

«Ρίξε το ψαράκι το χρυσό στο γιαλό, και θα δεις καλό».

Το έριξε, κι άκουσε πάλι τη φωνή:

«Τι καλό θέλεις να σου κάμω;»

κι αυτός εζήτησε παλάτια.

Πάει στο σπίτι του και τι να δει; παλάτια ωραιότατα!

- Αχ, του λέει η γυναίκα του, να πά' να το ξαναπιάσεις και να του ζητήσεις συ να γίνεις βασιλιάς κι εγώ βασίλισσα.

Επήγε πάλι κι έκαμεν όπως έκαμε και τις άλλες φορές, άκουσε τη φωνή και ζήτησε ό,τι του είπε η γυναίκα του.

Μα πάει κατόπι στο σπίτι του, και τι να δει;

Μια καλύβα όπως πρώτα, και τα παιδιά του πεινασμένα.

*Από το βιβλίο Ελληνικά Παραμύθια Εκλογή Γ.Α.Μέγα
εκδ.Ι.Δ.Κολλάρος και Σια Αθήνα*

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΡΦΙΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν τρία αδέρφια και κίνησαν να πάν στα ξένα, για να βρουν δουλειά. Στο δρόμο που πήγαιναν έφτασαν σε μια ερημιά και κάθισαν σε μια βρύση κοντά να φάνει και να ξεκουραστούνε.

Εκεί που έτρωγαν , βλέπουν κι έρχεται ένας γέρος με το μπαστούνάκι του και τους χαιρετά:

-Ωρα καλή παλληκάρια!

-Πολλά τα έτη παππούλη, του είπαν εκείνα και το μικρότερο έκοψε ένα κομμάτι ψωμί και του είπε :

- Κάθισε παππούλη, και να λιγάκι ψωμί να φας.

Ο γέρος πήρε το ψωμί και κάθισε. Εκεί στην ερημιά ήταν πλήθος τα κοράκια. Λέει ο γέρος του μεγαλύτερου παιδιού.

-Τι θα ήθελες παιδί μου, να έχεις εδώ στον κόσμο που βρίσκεσαι;

-Θα ήθελα , του λέει, όλα αυτά τα κοράκια να ήταν πρόβατα και να ήταν δικά μου.

-Καλά, λέει ο γέρος. Αν όμως ερχόταν κανένας φτωχός και σου ζητούσε λίγο γάλα, θα του έδινες, άμα είχες τόσα πρόβατα;

-Θα του έδινα , λέει το παιδί, ό,τι ήθελε, γάλα, τυρί, μυτζήθρα , ό,τι ήθελε.

Ταπ ! Χτυπάει ο γέρος το ραβδί του στη γη κι έγιναν τα κοράκια πρόβατα. Άσπρισε ο τόπος από πρόβατα.

Σηκώθηκε το παιδί , μάζεψε τα πρόβατα κι έμεινε εκεί. Οι άλλοι δυο με το γέρο πήραν πάλι δρόμο. Πήγαν, πήγαν, έφτασαν σε ένα λόγγο.

Ρωτάει τώρα ο γέρος το δεύτερο :

-Τι θα ήθελες εσύ παιδί μου , να έχεις εδώ στον κόσμο που είσαι;

-Εγώ θα ήθελα παππούλη, όλα αυτά τα πουρνάρια να γίνουν ελιές και να είναι όλες δικές μου , είπε το παιδί.

-Καλά, του λέει ο γέρος. Αφού θα χεις τόσο λάδι, θα δίνεις και κανενός φτωχού;

-Θα δίνω , του λέει.

Ταπ ! Χτυπάει ο γέρος το ραβδί του στη γη και τα πουρνάρια έγιναν στη στιγμή ελιές. Και το παιδί αυτό , απόμεινε εκεί κι έκανε μαγαζιά, γέμιζε τα βαρέλια λάδι και τα φόρτωνε στα καράβια. Ο μικρότερος αδερφός απόμεινε μονάχος με το γέρο και πήραν πάλι δρόμο. Σαν έφτασαν σε ένα σταυροδρόμι, κάθισαν στη βρύση που ήταν εκεί να ξεκουραστούν.

Λέει ο γέρος του παιδιού :

- Αμ δε ζητάς κι εσύ τίποτε;

-Εγώ παππούλη θα ήθελα από αυτή τη βρύση να τρέχει μέλι.

-Και θα δίνεις στους φτωχούς μέλι, άμα σου ζητούν;

-Θα δίνω.

Ταπ ! Χτυπά ο γέρος το ραβδί του στη γη κι αμέσως άρχισε να τρέχει μέλι από τη βρύση. Απόμεινε και το παιδί στο σταυροδρόμι, πουλούσε μέλι και μοίραζε και στους φτωχούς τους στρατοκόπους. Ο γέρος έφυγε , πήγε στη δουλειά του.

Σαν πέρασε κάμποσος καιρός, το παιδί άφηκε έναν υπηρέτη στη βρύση να μοιράζει μέλι, κι αυτός ξεκίνησε να πάει να δει τα αδέρφια του γιατί τα πεθύμησε.

Εκεί που πήγαινε , κοιτάζει για ελιές, βλέπει ένα λόγγο από πουρνάρια. Πάει παρέκει, κοιτάζει για πρόβατα, βλέπει κοράκια κι ούτε λαδά ούτε τσέλιγκα

Κει που στεκόταν κι απορούσε, βλέπει κι έρχεται πάλι ο γέρος εκείνος και του λέει :

-Είδες; Ό,τι είπαν τα αδέρφια σου δεν το έκαμαν ! Δεν έδιναν στους φτωχούς από τα καλά που τους εχάρισα. Γι αυτό κι εγώ τους πήρα πίσω τις ελιές και τα πρόβατα . Συ όμως στάθηκες καλός και να έχεις την ευχή μου !

Και πριν τελειώσει το λόγο του, ο γέρος έγινε άφαντος....

*Από το βιβλίο Ελληνικά Παραμύθια Εκλογή Γ.Α. Μέγα
εκδ.Ι.Δ.Κολλάρος και Σια Αθήνα*

Ο ΛΥΚΟΣ, Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ήτανε μια φορά ένας γάιδαρος παχύς και θρεμμένος και βοσκούσε στο λιβάδι. Τον βλέπει μια αλεπού και τον ωρέχτηκε. Πάει στο λύκο :

-Έλα να δεις λύκο ένα γάιδαρο. Άμα πράμα για φαί !

Πάει ο λύκος βλέπει τον γάιδαρο κι άρχισαν να τρέχουν τα σάλια του.

-Ξέρεις τι να κάνουμε λύκο; λέει η αλεπού.

-Τι; Εσένα κόβει το κεφάλι σου.

-Να αγοράσουμε μια βάρκα και να τη φορτώσουμε ελιές, να πάρουμε τον γάιδαρο μαζί για ναύτη και , άμα βγούμε στο πέλαγος, να τον φάμε ! Άιντε συ, σύρε να πάρεις μια βάρκα κι εγώ πάω να συμφωνήσω με τον γάιδαρο.

Πάει ο λύκος, αγοράζει μια βάρκα, τη φορτώνει ελιές. Πάει κι η αλεπού , παίρνει τον γάιδαρο, κατεβαίνουν στο γυαλό, μπαίνουν μέσα στη βάρκα.

Όταν έφτασαν καταπέλαγα, λέει η αλεπού :

-Καλά, εμείς τώρα ταξιδεύουμε , αμ ποιος ξέρει αν θα πάμε ζωντανοί . Για καλό και για κακό ελάτε να εξομολογηθούμε.

Γίνεται ο λύκος πνευματικός, ξομολογά την αλεπού πρώτα.

-Τι αμαρτίες έκαμες κυρά αλεπού;

-Έκλεψα κάμποσες κόττες, κι έφαγα κάτι άλλα αγριμέλια, λαγοί , μαγοί, κουνέλια. Να ! Τέτοια πράγματα έπνιξα κι έφαγα.

-Δεν κάνεις δουλειά σου κυρά αλεπού , σκουλήκια τση γης έφαγες. Έλα τώρα, ξεμολόγα με κι εσύ.

-Λέγε, τι αμαρτίες έκαμες;

-Έφαγα κάμποσα πρόβατα, κάμποσα κατσίκια, κάμποσα γελάδια.

-Α, μικρά πράγματα. Σκουλήκια τση γης.

Ύστερα, λέει ο λύκος στον γάιδαρο :

-Έλα και συ, κυρ γάιδαρε, να μας πεις τι αμαρτίες έχεις;

-Εγώ, λέει ο γάιδαρος, μια φορά όντας φορτωμένος μαρούλια, γύρισα κι έκοψα ένα φύλλο, γιατί τα λιμπίστηκα και το φαγα!

- Α ! κυρ γάιδαρε, είπανε κι οι δυο μαζί :

Έφαγες το μαρουλόφυλλο χωρίς λάδι, χωρίς ξύδι ....και πώς δεν επνιγήκαμε σε τούτο το ταξίδι !

-Η αμαρτία σου είναι μεγάλη και πρέπει να σε φάμε !

-Βρε αμάν!

-Όχι, πρέπει να σε φάμε !

-Καλά, λέει ο γάιδαρος, μόνο ο πατέρας μου, όταν πέθανε μου έδωσε μια γραφή και την έχω εδώ στου ποδαριού μου το πέταλο . Έλα κυρ λύκε, διάβασέ την, για να ιδώ τι μου γράφει, κι ύστερα φάγε με !

Σηκώνει το πισινό του το ποδάρι, πάει ο λύκος να διαβάσει, του πατεί μια κλωτσιά στα μούτρα, πάρ'τον μέσ' τη θάλασσα. Η αλεπού βλέποντας αυτά πηδά κι αυτή μέσ' τη θάλασσα για να γλυτώσει, πνίγονται κι οι δύο κι έτσι απόμεινε η βάρκα με τις ελιές στο γάιδαρο.

*Από το βιβλίο Ελληνικά Παραμύθια Εκλογή Γ.Α.Μέγα
εκδ.Ι.Δ.Κολλάρος και Σια Αθήνα*

Η ΛΙΜΝΗ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΨΑΡΙΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Ήταν μια φορά κι έναν καιρό ένας νέος, ολομόναχος στον κόσμο, που τον έλεγαν Ιγκόρ. Ο νέος αυτός είχε ένα πολύ μεγάλο ελάττωμα. Ήταν τεμπέλης. Δεν του άρεσε να κάνει καμιά δουλειά και ζούσε σε βάρος των άλλων. Τα καλοκαίρια που ήταν καλός ο καιρός έμπαινε στα δάση και έτρωγε διάφορα φρούτα. Κοιμόταν συνέχεια και σηκωνόταν μόνο όταν ήθελε να φάει.

Το χειμώνα όμως τα πράγματα γινόταν πολύ δύσκολα, γιατί όλη η χώρα ντυνόταν στο χιόνι. Κατέβαινε τότε στα χωριά και τις πόλεις και ζούσε από την ελεημοσύνη των κατοίκων τους. Τα βράδια έβρισκε καμιά ζεστή φωλιά στους αχυρώνες και βολευόταν για ύπνο. Αρκετές φορές όμως, όταν οι άνθρωποι ήταν αφιλόξενοι, υπόφερε από το τρομερό κρύο.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, κάποιος καλός χριστιανός του άνοιξε την πόρτα του αχυρώνα του να κοιμηθεί και του έδωσε λίγο φαγητό και

ένα μπουκάλι κρασί. Έφαγε με όρεξη ο Ιγκόρ, ήπια σχεδόν όλο το μπουκάλι το κρασί, ζεστάθηκε και χώθηκε στο σανό για ύπνο.

Εκείνο το βράδυ είδε ένα παράξενο όνειρο. Παρουσιάστηκε μπροστά του μια όμορφη γυναίκα και του είπε: « Εγώ είμαι η τύχη σου. Άκουσε τη συμβουλή μου και δε θα χάσεις. Να βρεις ένα καλάμι ψαρέματος και να πας να ψαρέψεις στη λίμνη με τα χρυσά ψάρια. Μόνο όταν βγάλεις τα χρυσά ψάρια από τη λίμνη, θα γίνεις πλούσιος κι ευτυχισμένος».

Ξύπνησε το πρωί ο Ιγκόρ και θυμήθηκε αμέσως το όνειρο. «Η λίμνη με τα χρυσά ψάρια», είπε με το νου του. Ποιος ξέρει πού να βρίσκεται. Για να έχει χρυσά ψάρια, σίγουρα δεν θα την ξέρει κανείς. Πώς θα τη βρω όμως; Πρέπει σε κάθε λίμνη που θα συναντώ μπροστά μου να κάθομαι και να ψαρεύω. Στο τέλος μπορεί να σταθώ τυχερός και να βρω τα χρυσά ψάρια».

Ευτυχώς που το ψάρεμα είναι μια ευχάριστη και καθόλου κουραστική απασχόληση. Γιατί αν επρόκειτο για δουλειά... ο τεμπέλης ο Ιγκόρ δεν εσκόπευε να κουνήσει τα χέρια του!

«Μήπως σου βρίσκεται κανένα καλάμι ψαρέματος;» παρακάλεσε τον καλό χωρικό που τον είχε φιλοξενήσει. Εκείνος ήταν τόσο καλός, που του χάρισε ένα καλάμι και μερικά αγκίστρια. Κι επειδή ο Ιγκόρ δεν είχε ιδέα από ψάρεμα, του έδωσε όλες τις απαραίτητες συμβουλές.

Έτσι, με το καλάμι στο χέρι ο Ιγκόρ ξεκίνησε στην τύχη. Όταν συναντούσε καμιά λίμνη μπροστά του, σταματούσε, έβαζε στο αγκίστρι κανένα σκουλικάκι για δόλωμα και καθόταν στην όχθη να ψαρέψει. Έπιανε συνέχεια ψάρια, αλλά κανένα από αυτά δεν ήταν χρυσό. Άναβε

τότε φωτιά, τα έψηνε κι αφού χόρταινε, ξεκινούσε να βρει κάποια άλλη λίμνη.

Ύστερα από αρκετές μέρες συνάντησε μια όμορφη και μεγάλη λίμνη, ανάμεσα στα ψηλά βουνά. Οι κάτοικοι των γύρω χωριών ήταν αγρότες και κτηνοτρόφοι και δεν είχαν ασχοληθεί ποτέ τους με το ψάρεμα. Κάθισε στην όχθη της ο Ιγκόρ, έβαλε δόλωμα στο καλάμι του και περίμενε. Ο ήλιος κόνευε να βασιλέψει. Είχε σκοπό να κοιμηθεί κάπου εκεί γύρω και το πρωί να συνεχίσει το ψάρεμα.

«Ποιος ξέρει, μπορεί αυτή τη φορά να σταθώ τυχερός», σκέφτηκε.

Το καλάμι του άρχισε να κουνιέται. Κάποιο ψάρι είχε τσιμπήσει. Το σήκωσε ψηλά και στο αγκίστρι του είδε να σπαρταράει ένα χρυσό ψάρι! Βέβαια, στην πραγματικότητα ήταν ένα κόκκινο ψάρι και καθώς το χτυπούσαν οι ακτίνες του ήλιου έμοιαζε με χρυσό.

Τρελάθηκε από τη χαρά του ο Ιγκόρ. Επιτέλους βρήκε τη λίμνη με τα χρυσά ψάρια! Αλλά, καθώς άρχισε να τραβάει ανυπόμονος την κλωστή, κόπηκε το αγκίστρι και το ψάρι χάθηκε στο βάθος της λίμνης!

«Δεν πειράζει» είπε με το νου του. «Έχω πολλά αγκίστρια». Με το που έριξε το δεύτερο αγκίστρι, έπιασε αμέσως ένα μεγάλο ψάρι. Αλλά δεν ήταν χρυσό. Φαίνεται πως δεν ήταν όλα τα ψάρια της λίμνης χρυσά. Να και δεύτερο ψάρι και τρίτο... Έβγαζε συνέχεια ψάρια. Ποιος ξέρει πού να κρύβονται τα χρυσά. Σε μια στιγμή τον πλησίασε ένας χωρικός και τον ρώτησε αν πουλάει τα ψάρια.

- Τα πουλάω, του απάντησε ο Ιγκόρ.

Ο χωρικός του έδωσε μερικά ρούβλια και πήρε τα ψάρια. Στο μεταξύ νύχτωσε και ο Ιγκόρ σταμάτησε το ψάρεμα. Με την ανατολή του

ήλιου στρώθηκε πάλι στην όχθη. Συνέχεια τσιμπούσαν τα ψάρια αλλά κανένα δεν ήταν χρυσό. Ο Ιγκόρ όμως δεν απογοητεύοταν. Συνέχισε το ψάρεμα. Το μεσημέρι ήρθαν μερικοί χωρικοί κι αφού θαύμασαν το σωρό των ψαριών, του τ' αγόρασαν όλα. Χάρηκε που γέμισε την τσέπη του ρούβλια και το απόγευμα πήγε στο χωριό και αγόρασε πολλά τρόφιμα και κρασί.

Την Τρίτη μέρα έβγαλε πάρα πολλά ψάρια αλλά κανένα χρυσό. Ωστόσο ο Ιγκόρ συνέχισε με πείσμα. Στο μεταξύ οι χωρικοί και του τα' αγόραζαν αμέσως. Και του έλεγα ότι τα ψάρια ήταν πεντανόστιμα. Περνούσαν οι μέρες, ο Ιγκόρ συνέχισε το ψάρεμα και τα ρούβλια όλο και πλήθαιναν. Αλλά τα χρυσά ψάρια είχαν γίνει άφαντα. Και οι κάτοικοι της περιοχής, όλο και πιο πολλοί, έρχονταν να τον παρακαλέσουν να τους πουλήσει τα ψάρια. Μια μέρα μάλιστα ήρθε κι ένας αξιωματικός από το παλάτι ν' αγοράσει ψάρια για το βασιλιά.

Ο Ιγκόρ, για να ικανοποιήσει όλους τους πελάτες του που όλο και πλήθαιναν, αποφάσισε ν' αγοράσει και άλλα καλάμια. Έπειτα αγόρασε μια βάρκα και από το βάθος της λίμνης έβγαλε μεγάλα και λαχταριστά ψάρια...

Μια μέρα που έτυχε να ψαρέψει ένα κόκκινο ψάρι, θυμήθηκε τα χρυσά ψάρια του ονείρου. Κι είπε με το νου του: «Μήπως κι αυτά τα ψάρια που βγάζω δεν είναι χρυσά, αφού κερδίζω τόσα χρήματα;». Κατάλαβε τότε ποιο ήταν το νόημα της συμβουλής που του έδωσε εκείνη η γυναίκα στο όνειρό του. Ότι η δουλειά αξίζει όσο το χρυσάφι. Τον παράσυρε με τρόπο ώστε ν' αρχίσει να εργάζεται. Ο Ιγκόρ κούνησε το κεφάλι του και χαμογέλασε ικανοποιημένος.

«Τι κουτός που ήμουνα τόσα χρόνια», σκέφτηκε. «Με τη δουλειά γεμίζω τις ημέρες μου, γίνομαι χρήσιμος στον εαυτό μου και τους άλλους, δε γίνομαι βάρος σε κανένα, κερδίζω πολλά χρήματα και είμαι ευτυχισμένος... Ναι, αυτά είναι τα χρυσά ψάρια... Η δουλειά...»

Και ο Ιγκόρ συνέχισε να ψαρεύει, παντρεύτηκε μια καλή κοπέλα που τον βοηθούσε κι αυτή στο ψάρεμα κι έζησε ευτυχισμένος ως τα βαθιά γεράματά του.

Από το βιβλίο Ρώσικα παραμύθια του παλιού καιρού, εκδόσεις Στρατίκη

Ο ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΙΚΟΣ- ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Κάποτε σε ένα χωριό στην Αφρική ζούσε ένας εργατικός χωρικός που τον έλεγαν Μαχμαντού. Μια μέρα ο Μαχμαντού πήγε να δει το χωράφι του δίπλα στο ποτάμι, που είχε φυτέψει αράπικα φιστίκια...

Έκπληκτός ανακάλυψε πώς έλειπε ένα μεγάλο μέρος από τη σοδειά του. Την επόμενη μέρα ξαναπήγε στο χωράφι. Όταν είδε πως έλειπαν κι άλλα φιστίκια κατάλαβε πώς κάποιος έμπαινε κρυφά τα βράδια στο χωράφι και τα έκλεβε.

Γύρισε θυμωμένος σπίτι του και διηγήθηκε την ιστορία στη γυναίκα και στα παιδιά του. «Νόμιζα πως στο χωριό μας ζούσαν μόνο τίμιοι και εργατικοί άνθρωποι. Μα απ' ό,τι φαίνεται υπάρχει ένας κλέφτης. Και δεν μπορούμε να τον αφήσουμε ατιμώρητο!»

«Μη στενοχωριέσαι πατέρα»είπε ο γιος του Μαχμαντού, ο Φαχίμ. «Θα πιάσω εγώ τον κλέφτη. Σήμερα το βράδυ θα παραφυλάξω στο χωράφι μας, κι αν τολμήσει και έρθει θα του επιτεθώ και θα τον πιάσω! Θα πάρω κι ένα σπαθί μαζί μου για να τον πολεμήσω αν χρειαστεί.»

Κι έτσι ο Φαχίμ ξεκίνησε νωρίς το απόγευμα, με τις ευχές των γονιών του, για το χωράφι τους.

Όταν έφτασε, κρύφτηκε πίσω από ένα σωρό με πέτρες και περίμενε. Η ώρα περνούσε αλλά ο κλέφτης δεν φαινόταν. Ο Φαχίμ είχε νυστάξει και άρχισε να πηγαίνει πάνω κάτω στο χωράφι μήπως και ξυπνήσει. Ήθελε πολύ να κοιμηθεί αλλά σκεφτόταν ότι έπρεπε πρώτα να πιάσει τον κλέφτη. Κάθισε σε μια γωνιά να περιμένει μα πριν καλά καλά το καταλάβει βυθίστηκε σε ένα γλυκό ύπνο.

Δεν πέρασε λίγη ώρα και ο κλέφτης τρύπωσε στο χωράφι και άρχισε να κλέβει τα φιστίκια του Μαχμαντού. Ο καημένος ο Φαχίμ είχε αποκοιμηθεί και δεν πήρε είδηση τίποτα. Ο κλέφτης δεν ήταν παρά ένας πεινασμένος λαγός..

Όταν γέμισε τη κοιλιά του άρχισε να χοροπηδάει χαρούμενα γύρω γύρω στο χωράφι ώσπου ξαφνικά είδε το γιο του Μαχμαντού... Στην αρχή τρόμαξε μα μόλις κατάλαβε πως κοιμόταν τον πλησίασε διστακτικά. Όταν είδε το σπαθί δίπλα του κατάλαβε πως το παιδί σχεδίαζε να τον πιάσει.

- Ώστε θες να με πιάσεις; Ε, λοιπόν σε περιμένει μια έκπληξη όταν ξυπνήσεις... σκέφτηκε ο λαγός.

Με μιας πήρε το σπαθί, το έσπασε σε δύο κομμάτια, το άφησε στα πόδια του κοιμισμένου Φαχίμ και έφυγε τρέχοντας. Το άλλο πρωί όταν ο Μαχμαντού πήγε στο χωράφι να δει τι είχε κάνει ο γιός του, τον βρήκε κοιμισμένο και το χωράφι ρημαγμένο απ τον κλέφτη!

-Ξύπνα υπναρά!! Αντί να φυλάς το χωράφι μας εσύ κοιμάσαι; του φώναξε.

-Όχι πατέρα δεν είναι έτσι! Έκλεισα τα μάτια μου για μια στιγμή την αυγή και τότε ήρθε ο κλέφτης, απάντησε εκείνος.

Έφτασαν στο σπίτι στενοχωρημένοι που είχαν χάσει κι άλλα φιστίκια. Μόλις άκουσε την ιστορία η μικρή αδερφή του Φαχίμ η Ζαρίνα άρχισε να τον κοροϊδεύει. Σήμερα το βράδυ θα πάω εγώ να παραφυλάξω και σίγουρα θα πιάσω εγώ τον κλέφτη του είπε κοροϊδευτικά. Μόλις άρχισε να σουρουπώνει η Ζαρίνα πήρε το τόξο και τα βέλη της και πήγε να φυλάξει το χωράφι.

Έμεινε άγρυπνη όλη τη νύχτα μα μόλις άρχισε να ξημερώνει τα μάτια της έκλεισαν και αποκοιμήθηκε. Δεν πέρασε λίγη ώρα και ο λαγός έφτασε χοροπηδώντας στο χωράφι. Αφού καταβρόχθισε κάμποσα φιστίκια πλησίασε το κοιμισμένο κοριτσάκι. Πήρε το τόξο και τα βέλη τα έσπασε κομματάκια και τα πέταξε εδώ και κει.

Μόλις που είχε φύγει όταν ξύπνησε η Ζαρίνα. Κοιτάει γύρω-γύρω και αντί για φιστίκια βλέπει τα κομμάτια από το τόξο και τα βέλη της. Στενοχωρημένη γύρισε σπίτι. Ο αδερφός της άρχισε αμέσως να την κοροϊδεύει αλλά ο πατέρας τους ήταν πολύ στενοχωρημένος.

«Μη στενοχωριέσαι άντρα μου» είπε η γυναίκα του Μαχμαντού, η Ιζόκε. «Σήμερα θα παραφυλάξω εγώ για τον κλέφτη. Μάλιστα ξέρω και τι όπλο θα πάρω μαζί μου. Ένα τσεκούρι. Το ξύλινο χέρι του είναι τόσο χοντρό που σίγουρα ο κλέφτης δε θα καταφέρει να το σπάσει.»

Η Ιζόκε πήγε να φυλάξει το χωράφι όμως ήταν πολύ κουρασμένη από τις δουλείες του σπιτιού. Κι έτσι τα ξημερώματα, χωρίς να το θέλει, την πήρε ο ύπνος. Ως συνήθως μετά από λίγο φάνηκε κι ο λαγός. Αφού πρώτα έφαγε κάμποσα φιστίκια πλησίασε την κοιμισμένη Ιζόκε.

Μόλις είδε το τσεκούρι στα χέρια της, το πήρε προσεχτικά και σκεφτόταν τι να το κάνει. Καθώς δεν μπορούσε να το σπάσει το πέταξε στο ποτάμι που ήταν δίπλα στο χωράφι και έφυγε τρέχοντας. Όταν ξημέρωσε κάποιος σκούνησε την Ιζόκε και την ξύπνησε.

Άνοιξε τα μάτια της και είδε το θυμωμένο πρόσωπο του Μαχμαντού.

-Πάλι μας έκλεψε αυτός ο άθλιος!! Όλοι κοιμάστε και κανείς σας δεν είναι άξιος να φυλάξει αυτό το χωράφι. Σήμερα θα παραφυλάξω εγώ!! είπε ο Μαχμαντού.

Πήγαν γρήγορα στη καλύβα τους και ο Μαχμαντού πήγε να ξαπλώσει για να είναι ξεκούραστος το βράδυ. Η ζέστη όμως ήταν αφόρητη και κατάφερε να κοιμηθεί λίγες μόνο ώρες. Αποφασισμένος να πιάσει τον κλέφτη ξεκίνησε για το χωράφι του. Για να είναι καλά προετοιμασμένος πήρε ένα μεγάλο δόρυ.

Μόλις έφτασε στο χωράφι πήγε και κρύφτηκε πίσω από κάτι θάμνους. Καθόταν και περίμενε ανυπόμονα πότε θα φανεί ο κλέφτης που του είχε κλέψει όλα τα φιστίκια για να τον πιάσει! Τελικά όμως ο Μαχμαντού δεν άντεξε και χωρίς να το καταλάβει αποκοιμήθηκε!! Έτσι τα ξημερώματα ήρθε ο λαγός και έφαγε όσα φιστίκια μπορούσε. Έπειτα πλησίασε τον κοιμισμένο Μαχμαντού πήρε το δόρυ του και εξαφανίστηκε!

Ο Μαχμαντού ξύπνησε απότομα. Σαν κατάλαβε πως ο κλέφτης είχε έρθει ξανά απογοητεύτηκε. «Αν συνεχιστεί αυτό σε λίγο δε θα μου μείνουν καθόλου φιστίκια!» σκέφτηκε.«Τρέπεις να βρω μια λύση και μάλιστα γρήγορα.» Κάθισε λοιπόν σε μια γωνιά και άρχισε να σκέφτεται πως θα μπορούσε να πιάσει στα χέρια του τον κλέφτη αφού κανείς δεν είχε καταφέρει να μείνει ξύπνιος ως τώρα. Ξαφνικά πετάχτηκε χαρούμενος «Μα βέβαια πως δεν το είχα σκεφτεί νωρίτερα!!» και άρχισε να τρέχει πίσω στη καλύβα του.

Μόλις έφτασε σπίτι πήγε στο κήπο και έκοψε μια κολοκύθα. Μετά πήγε στο δωμάτιο του πήρε κάτι παλιά ρούχα κι ένα κοφτερό μαχαίρι. Η γυναίκα του και τα παιδιά του ρωτούσαν τι τα ήθελε όλα αυτά αλλά αυτός ντροπιασμένος που δεν είχε πιάσει ακόμα το κλέφτη δεν απάντησε στις ερωτήσεις τους και έφυγε τρέχοντας για το χωράφι.

Μόλις έφτασε εκεί έψαξε να βρει ένα καουτσουκόδεντρο. Χάραξε με το μαχαίρι του το κορμό του δέντρου και μάζεψε το άσπρο υγρό που άρχισε να τρέχει. Το υγρό αυτό λέγεται *καουτσούκ* και κολλάει σα τη πιο δυνατή κόλλα.

Μετά πήρε δυο κλαδιά δέντρου και τα έδεσε σταυρωτά. Στο τέλος πήγε στη μέση του χωραφιού έστησε το σταυρό στο χύμα, έβαλε από πάνω την κολοκύθα και τον έντυσε με τα παλιά του ρούχα.

Έφτιαξε έτσι ένα σκιάχτρο! Επειδή όμως ήταν πονηρός πασάλειψε όλο το σκιάχτρο με το καουτσούκ για να κολλάει. Όταν τέλειωσε τη δουλεία του πήγε κουρασμένος σπίτι και χωρίς να αποκαλύψει το σχέδιο του σε κανένα έπεσε για ύπνο.

Αυτή τη νύχτα ο λαγός πήγε ξανά να κλέψει φιστίκια. Όταν είδε το σκιάχτρο στη μέση του χωραφιού τρόμαξε. «Ποίος είναι αυτός που κατάφερε να μείνει ξύπνιος και στέκεται στη μέση του χωραφιού;» αναρωτήθηκε και τον πλησίασε. Όταν είδε τα παλιά ρούχα που φορούσε νόμιζε πώς ήταν κάποιος άλλος κλέφτης που ήθελε κι αυτός να κλέψει φιστίκια.

Όμως ο λαγός δεν ήθελε να μοιραστεί τα φιστίκια του Μαχμαντού με κανένα. «Τα φιστίκια αυτά είναι δικά μου!» του φώναξε. «Κι αν δεν εξαφανιστείς αμέσως θα σε κάνω μαύρο στο ξύλο!» Ο άγνωστος δεν μιλούσε.«Καλά δεν μ' ακούς;» Φώναξε θυμωμένος ο λαγός. «Εξαφανίσου αμέσως από εδώ!!

Μιας και δεν έβλεπε το ξένο να φοβάται αποφάσισε να του επιτεθεί για να τον διώξει μια και καλή. Μόλις όμως πήδηξε πάνω στο σκιάχτρο κόλλησε πάνω στο καουτσούκ και δεν μπορούσε να κουνήσει.

Έτσι όπως ήταν κολλημένος και πάλευε να ξεφύγει μπερδεύτηκε ακόμα χειρότερα ώσπου δεν μπορούσε να κάνει ούτε βήμα..

Το επόμενο πρωί έφτασε ο Μαχμαντού με τα δύο παιδιά του στο χωράφι και βρήκε το λαγό κολλημένο πάνω στο σκιάχτρο.«Ώστε εσύ είσαι που ρημάζεις το χωράφι μου τόσο καιρό!» Ο λαγός φοβήθηκε και άρχισε αμέσως να δικαιολογείται. «Το ξέρω πως νομίζετε πως εγώ είμαι ο κλέφτης μα δεν είναι έτσι. Πήγαινα απλά μια βόλτα και κόλλησα καταλάθος πάνω σ' αυτό το σκιάχτρο.»

Ο Μαχμαντού φυσικά δεν τον πίστεψε και αποφάσισε να τον τιμωρήσει για την κλεψιά του. Ελευθέρωσε το λαγό και είπε στα παιδιά του «Πάρτε γρήγορα το λαγό στο σπίτι και πείτε στη μητέρα σας να τον κάνει ψητό!»

«Καταλάβατε τι σας είπε ο πατέρας σας;» είπε ο πονηρός λαγός στα παιδιά καθώς γύριζαν σπίτι. «Είπε να μου μαγειρέψει η μητέρα σας ένα ψητό.» «Όχι λες ψέματα!» είπε η Ζαχίρα, «Ο πατέρας είπε να σε κάνει ψητό η μητέρα μας!» «**Τρελάθηκες;**» φώναξε ο λαγός σαν να τον είχαν αδικήσει. «Δεν άκουσες που έλεγα στο μπαμπά σου ότι ήμουν για μια βόλτα στο χωράφι του; Κι αυτός για να με ευχαριστήσει που έδιωξα τον κλέφτη είπε να μου κάνετε το τραπέζι.»

«Νομίζω πως έχει δίκιο» είπε ο Φαχίμ. «Δεν μπορώ να φανταστώ άλλωστε πως ένα τόσο μικρό ζώακι θα κατέστρεφε όλα μας τα όπλα!». Έτσι τα παιδιά πίστεψαν το ψέμα του λαγού. Όταν έφτασαν στο σπίτι η Ιζόκε έκπληκτη άκουσε τα παιδιά της να λένε πώς ο μπαμπάς είπε ότι ο λαγός ήταν καλεσμένος τους και πως έπρεπε να του μαγειρέψει ένα ωραίο φαγητό.

Ο Μαχμαντού γίνεται όλο και πιο παράξενος σκέφτηκε εκείνη και ρώτησε το λαγό τι θα ήθελε να φάει. «Ψητά φιστίκια! Αυτό είναι το αγαπημένο μου φαγητό.» Η Ιζόκε έτρεξε αμέσως να εκπληρώσει την δήθεν επιθυμία του άντρα της και ετοίμασε ένα μεγάλο τραπέζι για το λαγό με ψητά φιστίκια και άλλα ωραία φαγητά.

Ο λαγός αφού έφαγε ευχαρίστησε τη γυναίκα και τα παιδιά και έφυγε τρέχοντας πριν γυρίσει ο Μαχμαντού. Κι από τότε μέχρι σήμερα ,από φόβο για την εκδίκηση του Μαχμαντού, δεν έχει φάνει κανένας λαγός σ' αυτό το χωριό.

<http://www.paramithia.net/afriki1.html>

ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ Ή ΤΟ ΑΔΙΚΟ; -ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ήταν μια φορά κι έναν καιρό δύο αδελφοί που τσακώνονταν ποιος κυβερνάει τον κόσμο, το δίκιο ήτο άδικο. Το δίκιο, έλεγε ο μικρός, το άδικο, έλεγε ο μεγάλος, και κάποια στιγμή ο μικρός εκνευρίστηκε κι είπε στον μεγάλο:«Ξέρεις κάτι; Θα βάλουμε στοίχημα και θα κρίνει ο δεσπότης, κι αν κυβερνάει το δίκιο θα σου βγάλω τα μάτια, αν κυβερνάει το άδικο θα μου βγάλεις εσύ τα μάτια».

Ο μεγάλος δέχτηκε και ξεκίνησαν να ρωτήσουν το δεσπότη. Στο δρόμο αντάμωσαν ένα γέρο και του είπαν:«Άκου, παππούλη, θέλουμε να σε ρωτήσουμε κάτι» κι αυτός αποκρίθηκε:«Αν με ρωτήσετε, θα σας απαντήσω».

Τον ρώτησαν λοιπόν:«Ποιος κυβερνάει τον κόσμο, το δίκιο ή το άδικο»κι ο γέρος απάντησε:«Το άδικο, παλικάρια μου». «Τ' ακούς, μικρέ;» είπε τότε ο μεγάλος αδελφός,«έλα τώρα να σου βγάλω τα μάτια».

Αλλά ο μικρός απάντησε:«Η συμφωνία μας ήταν ν' αποφασίσει ο δεσπότης, όχι αυτός ο γέρος». Συνέχισαν λοιπόν το δρόμο τους ώσπου αντάμωσαν έναν καλόγερο και του είπαν: «Άγιε πατέρα, θέλουμε να σε ρωτήσουμε κάτι», κι αυτός αποκρίθηκε:«Αν με ρωτήσετε θα σας απαντήσω».

Τον ρώτησαν λοιπόν:«Πες μας, ποιος κυβερνάει τον κόσμο, το δίκιο ή το άδικο» κι αυτός απάντησε:«Το άδικο». Φώναξε τότε ο μεγάλος αδελφός.«Τ' ακούς, μικρέ; Έλα τώρα να σου βγάλω τα μάτια». Αλλά ο μικρός του αντιγύρισε: «Θα κρίνει ο δεσπότης και κανένας άλλος».

Έφτασαν τέλος στο δεσπότη, τον προσκύνησαν και τον ρώτησαν:«Ποιος κυβερνάει τον κόσμο, Δέσποτα; Το δίκιο ήτο άδικο», κι ο δεσπότης απάντησε: «Το άδικο». Είπε τότε ο μεγάλος αδελφός στον μικρό:«Κάτσε τώρα να σου βγάλω τα μάτια», κι ο μικρός αποκρίθηκε:«Πάμε ως εκείνο το πηγάδι, να κάτσω εκεί και να ζητιανεύω ψωμί απ' τους περαστικούς, για να μην πεθάνω απ' την πείνα.

Πήγαν λοιπόν μαζί στο πηγάδι, που το ίσκιωνε ένας μεγάλος πλάτανος, κι εκεί ο μεγάλος αδελφός έβγαλε τα μάτια του μικρού κι έφυγε.

Ο μικρός αδελφός αφού κάθισε εκεί κάμποση ώρα, πείνασε πολύ κι είπε μέσα του: «Πριν πεθάνω απ' την πείνα, καλύτερα να σκαρφαλώσω στο δέντρο και να φάω φύλλα».

Καθώς λοιπόν καθόταν πάνω στο δέντρο κι έτρωγε τα φύλα του, νύχτωσε και μαζεύτηκαν από κάτω βελζεβούληδες, κι ο γεροντότερος απ' αυτούς ρώτησε τον νεότερο:«Τι έκανες σήμερα;» «Διαόλισα δυο αδελφούς, που ο ένας έλεγε πως βασιλεύει το άδικο κι ο άλλος το δίκιο, και χόλιασα τον μεγάλο τόσο πολύ που έβγαλε τα μάτια του μικρού».

Τότε ο γερο-διάβολος ρώτησε τον δεύτερο διάβολο:«Κι εσύ τι έκανες;»Αυτός απάντησε: «Εγώ διαόλισα δυο άλλους αδελφούς, που πρώτα ζούσαν μονοιασμένοι, κι άρχισαν να τσακώνονται για ένα κλήμα που ανήκει και στους δύο. Τους πήρα το τσαπί για να μην μπορούν να κόψουν το κλήμα, κι ελπίζω αύριο να σκοτώσουν ο ένας τον άλλο».Τότε ο γερο-διάβολος ρώτησε τον τρίτο διάβολο τι είχε καταφέρει, κι αυτός απάντησε:«Αναποδογύρισα το παιδί στην κοιλιά της βασίλισσας, για να μην μπορεί η βασίλισσα να γεννήσει και να πεθάνει».

Ἦρθε τότε η σειρά του τέταρτου διάβολου, που ήταν κουτσός, κι όταν ο αρχιδιάβολος τον ρώτησε τι είχε κάνει, αυτός απάντησε: «Δεν έκανα τίποτα». Τον άρπαξαν τότε οι άλλοι και τον έδειραν κι αυτός θύμωσε τόσο πολύ που φώναξε: «Μακάρι να έρθει εδώ ο άνθρωπος που έχασε το φως του και να πάρει απ' αυτή τη στάχτη, να την ανακατέψει με το νερό του πηγαδιού και ν' αλείψει τα μάτι του, για να ξαναβρεί το φως του. Μακάρι να έρθουν εδώ οι αδελφοί και να πάρουν το τσαπί για να ξεριζώσουν το κλήμα. Μακάρι να έρθει εδώ η βασίλισσα και να πιει απ' αυτό το νερό, για να ξεγεννήσει και να μείνει ζωντανή».

Λάλησε τότε ο άσπρος πετεινός κι αμέσως οι διαβόλοι τα μάζεψαν για να φύγουν, λάλησε έπειτα ο μαύρος πετεινός και σκόρπισαν, και στο μεταξύ πήρε να χαράζει. Ο τυφλός κατέβηκε τότε απ' τον πλάτανο, έψαξε να βρει τη στάχτη, άλειψε τα μάτι μ' αυτή και με το νερό του πηγαδιού και ξαναβρήκε το φως του. Γέμισε έπειτα με νερό τη νεροκολοκύθα του, πήρε μαζί του την τσάπα που είχαν αφήσει εκεί οι διαβόλοι, πήγε στο κλήμα, που έκανε τους δυο αδελφούς να τσακώνονται, και το ξερίζωσε.

Έπειτα πήγε στους δυο αδελφούς και τους ρώτησε για ποιο πράγμα μάλωναν. Αυτοί του απάντησαν: «Έχουμε ένα κλήμα που ανήκει και στους δυο μας και δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε στη μοιρασιά του. Τότε αυτός είπε: «Το κλήμα ξεριζώθηκε», και τα δυο αδέρφια φώναξαν με μια φωνή: «ο Θεός να στ' ανταποδώσει!», κι από τότε άρχισαν να ζουν πάλι μονοιασμένοι.

Από εκεί ο μικρός αδελφός πήγε στη βασίλισσα και χτύπησε την πόρτα της. Οι υπηρέτες του βασιλιά δεν ήθελαν να τον αφήσουν να μπει, αυτός όμως επέμενε πως έπρεπε να μιλήσει στη βασίλισσα, κι

εκεί που λογόφερνε με τους υπηρέτες ο βασιλιάς άκουσε το θόρυβο και πρόσταξε να τον αφήσουν να μπει. Σαν του έφεραν το ζητιάνο, τον ρώτησε:«Μήπως ξέρεις κανένα γιατρικό για τη βασίλισσα»,κι αυτός αποκρίθηκε:«Ναι, ξέρω ένα και το έχω μαζί μου, και το μόνο που χρειάζομαι είναι ένα ποτήρι νερό».Του έφεραν τότε ένα ποτήρι νερό, αυτό έχυσε το μισό νερό κι έριξε μέσα το νερό του πηγαδιού, που είχε μαζί του, και μόλις η βασίλισσα ήπια το νερό έγινε καλά και γέννησε ένα αγόρι.

Ο βασιλιάς χάρηκε τόσο πολύ που φόρτωσε το γιατρό με πολύτιμα δώρα και του είπε να του ζητήσει μια χάρη. Αυτός απάντησε:«Ο τόπος μου δεν είναι παρά ένα χωριουδάκι. Θέλω να τον κάνεις ένα μεγάλο χωριό και να μου χτίσεις εκεί ένα αρχοντικό σπίτι».Τότε ο βασιλιάς του έδωσε τόσα χρυσά φλουριά όσα μπορούσε να κουβαλήσει ένα άλογο και του είπε:«Πάρε αυτά τα λεφτά και χτίσε το χωριό και το σπίτι σου όπως τα θέλεις».

Έπειτα από λίγο καιρό, ο μεγάλος αδελφός γύρισε σπίτι του και ρώτησε τη γυναίκα του. «Σε ποιόν ανήκουν όλ' αυτά τα καινούργια σπίτια;», κι αυτή του απάντησε:«Δεν ανήκουν σε κανέναν άλλο απ' τον αδελφό σου». Φώναξε τότε αυτός:«Δεν είναι δυνατό, αφού του έβγαλα τα μάτια», κι έτρεξε να βεβαιωθεί μόνος του.

Ο αδελφός του τον υποδέχτηκε πολύ φιλικά, τον έβαλε να καθίσει στην τιμητική θέση και του πρόσφερε καφέ και γλυκά. Ρώτησε τότε ο μεγάλος:«Για πες μου, πώς κατάφερες να ξαναβρείς το φως σου και να κερδίσεις τόσα λεφτά;».Ο μικρός αδελφός απάντησε τότε: «Πάντα σου το 'λεγα πως το δίκιο κυβερνάει τον κόσμο, ενώ εσύ επέμενες πως κυβερνάει το άδικο».

*Από το βιβλίο «Ελληνικά Παραμύθια» του Johann Georg
vonHahn, εκδόσεις OPERA, επιλογή - μετάφραση:
Δημοσθένης Κούρτοβικ*

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΪΔΟΥΡΙΝΑ ΑΥΤΙΑ-ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς που ήταν πολύ λυπημένος γιατί δεν είχε παιδιά. Σαν απελπίστηκε, πήγε σ' ένα μακρινό δάσος για ν' ανταμώσει τρεις νεράιδες, που έμεναν εκεί και να τους πει τον πόνο του.

Οι νεράιδες τον λυπήθηκαν και του 'ταξαν πως σ' ένα χρόνο και μια μέρα, θα είχε τον διάδοχο.

Και σ' ένα χρόνο και μια μέρα, ούτε πάνω ούτε κάτω, η βασίλισσα γέννησε παιδί.

Την άλλη νύχτα απ' την γέννησή του, οι τρεις νεράιδες φάνηκαν μπροστά στην κούνια του, για να του κάνουν τα πεσκέσια τους.

Η πρώτη νεράιδα είπε:

- Θα 'σαι το πιο όμορφο βασιλόπουλο του κόσμου.

Η δεύτερη είπε:

- Θα 'σαι τίμιος και σοφός.

Η τρίτη νεράιδα, σαν άκουσε να του τάζουν τόσα όμορφα χαρίσματα, συλλογίστηκε λίγο και είπε:

- Μα θα 'χεις και γαϊδουρινά αυτιά, για να μην γίνεις ποτέ περήφανος.

Οι τρεις νεράιδες έκαναν τα πεσκέσια τους και χάθηκαν. Κι ό,τι του 'ταξαν έγινε στην ακρίβεια. Το βασιλόπουλο μεγάλωνε σα

δέντρο κι ομόρφαινε και γινόταν τίμιο και μυαλωμένο, αλλά τον ίδιο καιρό μεγάλωναν και τ' αυτιά του.

Ο βασιλιάς και η βασίλισσα είχαν φρίξει. Ποιός είχε ακούσει ποτέ για βασιλόπουλο με γαϊδουρινά αυτιά; Πώς μπορούσε να περιμένει σεβασμό και αγάπη από τους υπηκόους του, αν το έπαιρναν χαμπάρι;

Κι έτσι έκρυβαν τα' αυτιά του βασιλόπουλου, που φορούσε πάντα ένα ειδικό κασκέτο.

Κατάφεραν λοιπόν, να κρατήσουν το μυστικό για το φοβερό ελάττωμα του βασιλόπουλου και κανένας ποτέ δεν έμαθε τίποτα.

Όλοι πίστευαν πως ήταν το πιο όμορφο και πιο μυαλωμένο βασιλόπουλο του κόσμου και περίμεναν πώς και πώς, πότε να 'ρθει η μέρα για να γίνει βασιλιάς.

Το καλό βασιλόπουλο μεγάλωνε κι έγινε ένα ψηλό και όμορφο παλικάρι. Όσο ήταν μικρός, είχε τα μαλλιά του μακριά σαν κορίτσι, μα τώρα δεν ήταν πια δυνατό και ήθελε μπαρμπέρη. Σαν ο βασιλιάς το πήρε είδηση, στεναχωρήθηκε πολύ κι έμεινε ξάγρυπνος ολόκληρη νύχτα και συλλογιόταν πως να βρει μπαρμπέρη για το βασιλόπουλο, δίχως να φανερωθεί το μυστικό, που του 'φερνε ντροπή.

Κι επιτέλους, του 'ρθε μια ιδέα. Φώναξε τον αρχηγό του σιναφιού των μπαρμπέρηδων, τον κάλεσε μονάχο στο τραπέζι του και του είπε με βαριά φωνή:

- Μαστρο - μπαρμπέρη, σε περιμένει μια μεγάλη τιμή. Αποφάσισα να σε κάνω μπαρμπέρη του παλατιού, για το

βασιλόπουλο. Η δουλειά σου θα 'ναι να ξυρίζεις το βασιλόπουλο κάθε μέρα και να του κόβεις τα μαλλιά, μια φορά τη βδομάδα.

Δεν είναι δύσκολη δουλειά κι αν φερθείς φρόνημα θα σε κάνω πλούσιο. Μα, αν πεις και μια κουβέντα γι' αυτό που θα δεις στη δουλειά σου, είσαι άνθρωπος πεθαμένος.

Ο καλός μας μπαρμπέρης δεν ήξερε αν ήταν ξύπνιος ή έβλεπε όνειρο και υποσχέθηκε πως θα 'κλεινε το στόμα του σαν τάφος. Την ίδια κιόλας μέρα, τον έκαναν επίσημα μπαρμπέρη του βασιλόπουλου. Έμεινε στο παλάτι, έτρωγε απ' την κουζίνα, έπαιρνε μέρος στα συμβούλια, είχε ό,τι μπορούσε να πεθυμήσει και ήταν πιο χαρούμενος και ευτυχισμένος από πολλούς άλλους.

Μα η χαρά του δεν κράτησε πολύ. Δεν είχε περάσει μήνας κι ο μπαρμπέρης του βασιλόπουλου άρχισε να γίνεται κίτρινος, ν' αδυνατίζει και να λειώνει σαν να 'ταν άρρωστος. Μα δεν ήταν άρρωστος.

Τον βάραινε πολύ το μυστικό με τ' αυτιά του βασιλόπουλου, που δεν μπορούσε να το πει σε κανέναν στον κόσμο.

Ο κακότυχος μπαρμπέρης, πήγαινε από το κακό στο χειρότερο. Μια μέρα, που με το ζόρι μπόρεσε να κρατήσει το ψαλίδι και το ξυράφι στο χέρι απ' την ανημποριά του, πήγε στο δάσος να ζητήσει ορμήνια από έναν ερημίτη.

Ο ερημίτης τον άκουσε και του είπε:

- Αν είναι τούτο το μυστικό που σε βασανίζει, βρες μια ερημιά, σκάψε μια τρύπα στο χώμα και πες στην τρύπα το

μυστικό σου. Θα θάψεις εκεί το βάσανό σου και η γη δεν θα σε προδώσει.

Ο καλός μπαρμπέρης ευχαρίστησε το γέρο και στη στιγμή έκανε ό,τι τον είχε ορμηνέψει. Η ορμήνια του ερημίτη ήταν πολύ καλή: σαν ο μπαρμπέρης είπε το φοβερό του μυστικό στην τρύπα που 'σκαψε σε μακρινό τόπο, ένοιωσε στη στιγμή καλύτερα. Γέμισε πάλι καλά - καλά την τρύπα με χώμα και γύρισε σπίτι του τραγουδώντας.

Σε λίγο καιρό, φύτεψαν όμορφα καλάμια στον τόπο όπου ο μπαρμπέρης είχε σκάψει την τρύπα για να ξεφορτωθεί το μυστικό του.

Μια μέρα, μερικοί τσοπάνοι πέρασαν από 'κει με τα πρόβατά τους κι έκοψαν κάνα - δυο καλάμια για να κάνουν σουραύλια.

Μα αλίμονο, τι έγινε τότε; Αν άρχισαν να παίζουν τα σουραύλια, μια παράξενη φωνή βγήκε απ' τα καλάμια:

*Το βασιλόπουλό μας έχει γαϊδουρινά αυτιά,
το βασιλόπουλό μας έχει γαϊδουρινά αυτιά.*

Η ιστορία με τα μαγικά σουραύλια και το παράξενο τραγούδι τους, σκόρπισε σ' όλη τη χώρα σαν αστραπή. Δεν χρειάστηκε πολύ για να φτάσει και στο παλάτι και στ' αυτιά του βασιλιά.

Σαν ο βασιλιάς άκουσε το φοβερό μαντάτο, φώναξε τους τσοπάνους και τους πρόσταξε να παίξουν. Μα, οι φουκαράδες, όσο κι αν πάσχιζαν, απ' τα σουραύλια τους δεν έβγαινε παρά τούτο το παράξενο τραγούδι:

Το βασιλόπουλό μας έχει γαϊδουρινά αυτιά,

το βασιλόπουλό μας έχει γαϊδουρινά αυτιά.

Ο βασιλιάς δοκίμασε να παίξει κι ο ίδιος ένα σουραύλι, μα τίποτα δεν άλλαξε. Ο βασιλιάς ήταν πολύ θυμωμένος. Ποιός άλλος μπορούσε να τον έχει προδώσει, εκτός απ' τον μπαρμπέρη του παλατιού; Είπε να τον φέρουν μπροστά του και χωρίς κουβέντα, πρόσταξε να του πάρουν το κεφάλι.

Τότε όμως, σηκώθηκε το βασιλόπουλο, έβγαλε το κασκέτο του μπροστά σε όλους και είπε:

- Όχι, βασιλιά μου και πατέρα μου, δεν πρέπει να καταδικάσεις τον μπαρμπέρη μόνο και μόνο επειδή είπε την αλήθεια. Άσε να δει όλος ο κόσμος ό,τι κρύβαμε τόσον καιρό. Αν το θελήσει ο Θεός, θα γίνω καλός βασιλιάς είτε έχω είτε δεν έχω αυτιά γαϊδάρου.

Έτσι γλίτωσε ο μπαρμπέρης χάρη στο βασιλόπουλο. Μα μπορείτε να φανταστείτε τη χαρά όλων, και πιο πολύ του βασιλιά και της βασίλισσας, όταν ξαφνικά είδαν πως το βασιλόπουλο δεν είχε πια εκείνα τα σταχτιά, γαϊδουρινά αυτιά !!! Τι είχε γίνει;

Η τρίτη νεράιδα, σαν ένιωσε πως η καρδιά του βασιλόπουλου δεν είχε περηφάνια, έλυσε τα μάγια.

Μπορείτε λοιπόν να καταλάβετε, πως όλοι ήταν ευχαριστημένοι με τούτο το χαρούμενο τέλος. Ο λαός ήταν ευχαριστημένος, το παλάτι ήταν ευχαριστημένο, ο βασιλιάς ήταν ευχαριστημένος, το βασιλόπουλο ήταν ευχαριστημένο και βέβαια ήταν ευχαριστημένος και ο μπαρμπέρης.

Στο κάτω - κάτω, κόντεψε να χάσει τη ζωή του γι' αυτή την ιστορία.

Από τότε, τα σουραύλια που τον είχαν προδώσει, δεν είπαν πια το τραγούδι για τ' αυτιά του βασιλόπουλου, μ' όλο που τα πιτσιρίκια, κάθε τόσο και πολύ μυστικά, πασχίζουν να τα κάνουν να το ξαναπούν.

<http://www.asda.gr/dim04ilion/paramyui/basilia-aytia.htm>

...

ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΚΟΥΔΟΥΝΑΚΙ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Κάποτε σε ένα χωριό δίπλα στη θάλασσα ζούσε ένας σοφός γέροντας. Του άρεσε να κάθεται στη βεράντα του και να κοιτά τη θάλασσα. Για να μη νιώθει μοναξιά είχε κρεμάσει ένα ασημένιο κουδουνάκι στη σκεπή της βεράντας. Μόλις φυσούσε λίγο ο αέρας το ασημένιο κουδουνάκι χτυπούσε χαρούμενα. Ο γέροντας περνούσε ώρες και ώρες στη βεράντα του. Χάζευε τη θάλασσα, άκουγε το κουδουνάκι και χαμογελούσε ευτυχισμένος.

Στο ίδιο χωριό ζούσε κι ένας φαρμακοποιός. Ήταν πολύ δυστυχισμένος γιατί οι δουλείες του δεν πήγαιναν καλά κι ήταν τόσο λυπημένος που δεν ήξερε τι να κάνει.

Αποφάσισε λοιπόν να πάει στο γέροντα και να ζητήσει τη συμβουλή του. Όταν έφτασε σπίτι του τον είδε να κάθεται ευτυχισμένος δίπλα στη θάλασσα. Μόλις άκουσε το γλυκό ήχο του κουδουνιού κατάλαβε το γιατί.

Έτσι ζήτησε από τον γέροντα να του δανείσει για λίγο το κουδουνάκι. Γιατί όχι; -είπε εκείνος- Σε παρακαλώ όμως να μου το επιστρέψεις γιατί χωρίς αυτό είμαι δυστυχισμένος. Ο φαρμακοποιός τον ευχαρίστησε και υποσχέθηκε να του φέρει το κουδουνάκι την άλλη μέρα.

Όταν πήγε σπίτι του έβαλε το κουδουνάκι στο κήπο του κι ο ήχος του ήταν τόσο χαρούμενος που ο φαρμακοποιός χαλάρωσε, η ζωή του φάνηκε όμορφη και άρχισε μονομιάς να χορεύει....

Την επόμενη μέρα ο φαρμακοποιός δε φάνηκε από το σπίτι του γέροντα και εκείνος είχε κιόλας χάσει το κέφι του χωρίς το κουδουνάκι

του.... Κάθε λίγο και λιγάκι έβγαινε στο δρόμο και κοιτούσε μήπως ερχόταν κανείς αλλά που. Έτσι όταν πήγε πια μεσημέρι ο γέροντας φώναξε ένα μαθητή του, τον Τσιάο και του είπε:

«Πήγαινε μέχρι το σπίτι του φαρμακοποιού σε παρακαλώ.Χτες του δάνεισα το ασημένιο κουδουνάκι μου μα ξέχασε να μου το επιστρέψει. Πες του πως τον περιμένω με μεγάλη ανυπομονησία!».

Ο Τσιάο έτρεξε στο σπίτι του φαρμακοποιού αλλά μόλις μπήκε στο κήπο άκουσε τη γλυκιά μελωδία από το κουδουνάκι. Είδε το φαρμακοποιό να χορεύει και αισθάνθηκε τόσο χαρούμενος που άρχισε κι αυτός να χορεύει! Εν τω μεταξύ είχαν περάσει κιόλας τόσες ώρες και στο σπίτι του γέροντα δεν είχε φανεί ούτε ο φαρμακοποιός ούτε ο Τσιάο.

Ο γέρο σοφός θυμωμένος φώναξε ένα άλλο μαθητή του, τον Κοτάρο και του είπε: «Τρέχα στο σπίτι του φαρμακοποιού και πες του να μου φέρει αμέσως το ασημένιο μου κουδουνάκι. Κι αν συναντήσεις στο δρόμο τον Τσιάο πες του πως πρέπει να ντρέπεται που δεν ακούει το δάσκαλο του».

Ο Κοτάρο πήγε στο σπίτι του φαρμακοποιού όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Όταν έφτασε εκεί είδε έκπληκτος τον Τσιάο και το φαρμακοποιό να χορεύουν χαρούμενοι στον κήπο. Και πριν καλά καλά το καταλάβει αισθάνθηκε τόσο ευτυχισμένος που άρχισε να χορεύει κι εκείνος.

Ο ήλιος κόντευε να δύσει και ο γέροντας ακόμα περίμενε το ασημένιο κουδουνάκι του. Τον έπιασε μια βαθιά μελαγχολία χωρίς τον ήχο του αγαπημένου του κουδουνιού. Τελικά δεν άντεξε άλλο και πήγε ο ίδιος να δει τι συνέβαινε. Σαν έφτασε επιτέλους στο σπίτι άκουσε τον

ήχο του ασημένιου κουδουνιού και είδε στον κήπο, ανάμεσα στα λουλούδια, τον φαρμακοποιό και τους δυο του μαθητές να χορεύουν χαρούμενα.

Ο γέροντας απόρησε και δεν ήξερε τι εξήγηση να δώσει. Δεν έμεινε όμως πολύ ώρα έτσι. Η λύπη του εξαφανίστηκε και ένιωσε την επιθυμία να χορέψει. Πιάστηκε χέρι-χέρι με το φαρμακοποιό, τον Τσιάο και τον Κοτάρο και ευτυχισμένοι συνέχισαν να χορεύουν όλοι μαζί.

Κι όποιος περνούσε απ το σπίτι του φαρμακοποιού το έριχνε κι αυτός στο χορό. Κι αν τύχει και περάσεις ποτέ από κει θα τους δεις ακόμα, όλους μαζί να χορεύουν. Μα δεν ξέρω αν θα γυρίσεις πίσω γιατί μπορεί κι εσύ να μείνεις εκεί και να χορέψεις μαζί τους.

<http://www.paramithia.net/jap1.html>

ΑΡΝΙΤΣΙ -ΜΠΙΤΣΙ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια γριά και δεν είχε παιδιά. Είχε λοιπόν ένα αρνάκι και το είχε σαν παιδάκι της.

Το τάζε, το πότιζε, το έλουζε κάθε μέρα, και το έστελνε στο σχολείο να μάθει γράμματα. Πήγαινε κάθε μέρα η γριά στο βούνο και μάζευε χορταράκι για να φάει τ' αρνάκι της. Σαν έφτανε έξω από το σπίτι της, έλεγε:

«Αρνίτσι-μπίτσι, ελ' άνοιξε,
χλωρή βοσκίτσα σου 'φερα,
να φας, να πιεις, να κοιμηθείς,
και το πρωί να σηκωθείς,
να πάρεις το καλάθι σου,
να πας στο σχολειό σου!»

Την άνοιγε τ' αρνάκι κι έμπαινε η γριά μέσα.

Έμαθε ο κυρ Νικόλας ο λύκος πως είχε η γριά ένα αρνίτσι-μπίτσι και το λιμπίστηκε να το φάει. Μια μέρα λοιπόν, όταν την είδε που βγήκε να μαζέψει χορταράκι, την παραμ'νεψε ώσπου να γεμίσει το καλάθι της. Ύστερα την πήρε από πίσω, και όταν έφτασε η γριά στο σπιτάκι της, κρύφτηκε ο λύκος κοντά στην πόρτα. Άκουσε τη γριά που φώναζε τ' αρνάκι της κι έμαθε τα λόγια που του έλεγε:

«Αρνίτσι-μπίτσι, ελ' άνοιξε,
χλωρή βοσκίτσα σου 'φερα,
να φας, να πιεις, να κοιμηθείς,
και το πρωί να σηκωθείς,
να πάρεις το καλάθι σου,
να πας στο σχολειό σου!»

«Α, είπε μέσα του ο λύκος. Αυτά τα λόγια του λέει και της ανοίγει.»

Την άλλη μέρα παραμόνεψε ο λύκος τη γριά που έφευγε να μαζέψει χόρτα και

προτού να φύγει, είπε στ' αρνάκι της:

-Κοίταξε, αρνάκι μου, μην ανοίξεις σε καθένα παρά σε μένα μονάχα!

-Καλά, μανούλα μου, είπε τ' αρνάκι.

«Τώρα, σκέφτηκε ο λύκος, θα του πω κι εγώ το τραγουδάκι να μ' ανοίξει το αρνίτσι-μπίτσι.»

Σε λίγο, λοιπόν, πάει και χτυπάει την πόρτα και λέει με τη χοντρή φωνή του, κάνοντάς της όσο πιο γλυκιά-γλυκιά μπορούσε:

«Αρνίτσι-μπίτσι, ελ' άνοιξε,
χλωρή βοσκίτσα σου 'φερα,
να φας, να πιεις, να κοιμηθείς,
και το πρωί να σηκωθείς,
να πάρεις το καλάθι σου,
να πας στο σχολειό σου!»

Το αρνάκι όμως φώναξε από μέσα:

-Δεν είσαι εσύ η μανούλα μου! Η μανουλίτσα μου έχει γλυκιά και φιλή φωνή και η δική σου είναι τραχιά και χοντρή.

Πάει τότε ο λύκος στον τροχιστή και του λέει:

-Σε παρακαλώ, τρόχισέ μου τη γλώσσα μου να γίνει φιλή-φιλή!

Τρόχισε ο τροχιστής τη γλώσσα του λύκου και την έκανε όσο πιο φιλή μπορούσε. Τρέχει πάλι εκείνος στο αρνάκι και του λέει γλυκά-γλυκά απέξω από την πόρτα:

«Αρνίτσι-μπίτσι, ελ' άνοιξε,
χλωρή βοσκίτσα σου 'φερα,
να φας, να πιεις, να κοιμηθείς,
και το πρωί να σηκωθείς,
να πάρεις το καλάθι σου,
να πας στο σχολειό σου!»

Τότε είπε το αρνάκι:

-Εσύ είσαι η μανουλίτσα μου!

Και του άνοιξε.

Μπαίνει ο λύκος μέσα και του δίνει μία «χλαπ!» του αρνιού, και το καταπίνει ολόκληρο!

Ύστερα πάει και χώνεται κάτω από τον καναπέ.

Έρχεται σε λίγο η γριά και φωνάζει:

-Αρνίτσι-μπίτσι!

Μα που τ' αρνίτσι-μπίτσι, που βρίσκονταν μέσα στη κοιλιά του λύκου!

-Γειτόνισσα, μήπως είδες τ' αρνίτσι-μπίτσι μου;

-Όχι, δεν το είδα! λέει η γειτόνισσα.

-Δώσε μου σε παρακαλώ το τσεκουράκι σου, ν' ανοίξω την πόρτα μου, γιατί είναι κλειδωμένη.

Της δίνει η γειτόνισσα το τσεκούρι, ανοίγει η γριά την πόρτα και μπαίνει μέσα.

Κοιτάζει από δω, κοιτάζει από κει, πουθενά το αρνάκι της. Άρχισε τότε να κλαίει και να λέει:

-Που είσαι, αρνάκι μου, που είσαι, παιδάκι μου, να φας το χλωρό χορταράκι που σου έφερα!

Στο τέλος πήρε τη ρόκα της και κάθισε στον καναπέ της κι έγνεθε κι έκλαιγε.

Ο λύκος λοιπόν αναδευόταν κάτω από τον καναπέ και καμιά φορά τον πήρε είδηση η γριά. «Τ' είναι τούτο;» λέει. Σκύβει και βλέπει το λύκο κάτω από το καναπέ;

-Α, εσύ είσαι, κυρ Νικόλα; του λέει. Τι κάθισαι από κει κάτω και δε βγαίνεις να φάμε και να πιούμε και να παίξουμε το σάκου-σάκου;

Βγήκε λοιπόν ο λύκος, φάγανε, ήπιανε, και ύστερα πήρε η γριά ένα μεγάλο σακούλι και μπήκε μέσα και του λέει του λύκου:

-Πάρε τούτο το σκοινί και δέσε το σακούλι και πάρε και τούτη τη βέργα να με χτυπάς μαλακά-μαλακά. Αυτό είναι το σάκου-σάκου!

Την έδεσε ο λύκος, πήρε και τη βέργα και της έδωσε πέντ' έξι.

-Φτάνει, γριά;

-Φτάνει!

Βγήκε η γριά, λέει στο λύκο:

-Η σειρά σου τώρα, κυρ Νικόλα!

Έβαλε λοιπόν το λύκο μέσα στο σακί, δένει το σακί και τον αρχίζει, που σε πονεί και που σε σφάζει!

-Ωχ, γριά, το κεφάλι μου! φώναζε ο λύκος.

-Θα τρως τ' αρνίτσι-μπίτσι μου;

-Ωχ, γριά, η πλατίτσα μου!

-Θα τρως τ' αρνίτσι-μπίτσι μου;

-Ωχ, γριά, τα πλευρά μου!

-Θα τρως τ' αρνίτσι-μπίτσι μου;

-Ωχ, γριά, η κοιλίτσα μου!

Με το χτύπημα όμως που έδωσε η γριά στην κοιλιά του λύκου, πετάγεται τ' αρνίτσι-μπίτσι έξω!

Του δίνει τότε άλλη μια η γριά του λύκου και τον σκοτώνει ολότελα, και πάει στο παζάρι και παίρνει ένα κάρο και δυο στρατιώτες και τον πήγαν στο ποτάμι και τον έκαναν μπλουμι!

<http://www.paramithakia.gr>

Η ΛΕΥΚΗ ΑΡΚΟΥΔΑ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

Ο γενναίος κυνηγός Ταλιρικτούγκ, έτρεχε πολλά μίλια πάνω στον πάγο, κυνηγώντας έναν γρήγορο Τάρανδο. Είχε εξαντληθεί. Όπως σταμάτησε για να πάρει μια ανάσα, άκουσε ένα δυνατό θόρυβο κάτω από τα πόδια του. Ο πάγος, που πάνω του στεκόταν, έσπασε και απομακρυνόταν από τη στεριά. Πριν προλάβει να αντιδράσει, το κενό ανάμεσα σ' αυτόν και τη στεριά είχε μεγαλώσει πολύ για να μπορέσει να πηδήξει πίσω. Ο Ταλιρικτούγκ παρασύρθηκε στη θάλασσα, όπου τα κύμα γκρίζα κύματα αγκάλιαζαν το λεπτό παγόβουνο.

Όσπου να πέσει η νύχτα, ο Ταλιρικτούγκ άρχισε να πεινάει και να κρυώνει πολύ. Κανείς δεν τον είχε δει όταν κουνούσε τα χέρια του ούτε

τον είχε ακούσει όταν φώναζε για βοήθεια. Δεν μπορούσε ούτε ψάρια να πιάσει, καθώς του είχε πέσει το καμάκι στο νερό.

Ο Ταλirikτούγκ σκέφτηκε να κολυμπήσει ως τη στεριά, ήξερε όμως πως δεν θα άντεχε για πολύ μέσα στα παγωμένα νερά. "Αν βουτήξω", σκέφτηκε, "η Θεά της Θάλασσας, η Σέντνα, θα με πιάσει από τα μαλλιά και θα με σύρει στο βασίλειό της, στα βάθη της Θάλασσας".

Κάθισε να περιμένει κάποιον να τον σώσει, κουλουριασμένος μέσα στα γούνινα ρούχα του. Μέρες ολόκληρες παρασυρόταν όλο και πιο μακριά από τη στεριά.

Μια νύχτα, καθώς κειτόταν τρέμοντας στον πάγο, νόμισε πως είδε μια τεράστια λευκή αρκούδα να τον κοιτάζει μέσα από τα γκριζωπά νερά. "Εγώ θα σε βοηθήσω", του είπε.

Αρκούδα που μιλάει; Ο Ταλirikτούγκ αναρωτήθηκε μήπως είχε περάσει στο βασίλειο των νεκρών και μπορούσε πια να βλέπει θαύματα, μυστικά από τους ζωντανούς.

Το παγόβουνο ταλαντεύτηκε καθώς η αρκούδα σκαρφάλωσε αδέξια επάνω του. "Φάε", είπε, πετώντας ένα ψάρι μπροστά στον κυνηγό. "Πρέπει να διατηρήσεις τις δυνάμεις σου μέχρι να σε βρουν".

Ο Ταλirikτούγκ έβαλε με λαχτάρα το ωμό ψάρι στο στόμα του, μασώντας εντόσθια και λέπια και ουρά. Ίσως τελικά να μην ήταν πεθαμένος - οι πεθαμένοι δεν τρώνε.

Η αρκούδα τεντώθηκε πάνω στον πάγο. "Άσε με να τυλίξω τα χέρια μου γύρω σου να ζεσταθείς" του είπε. Σιγά σιγά, η θαλπωρή από το σώμα της αρκούδας έλιωσε τον πάγο από τα ρούχα του κυνηγού. Αφού ζεστάθηκε ως το κόκκαλο, τον πήρε ένας βαθύς ύπνος.

Ξύπνησε κάποια στιγμή από τη ζεστή γλώσσα της αρκούδας που του έγλυφε το πρόσωπο. "Ξύπνα. Πλησιάζουμε σε στεριά" του είπε.

Ο κυνηγός, στάθηκε στα πόδια του παραπατώντας, ψάχνοντας μέσ' στο σκοτάδι.

"Το ρεύμα άλλαξε όσο κοιμόσουν. Σώθηκες", είπε η αρκούδα και συνέχισε: "Η δουλειά μου τελείωσε".

Το παγόβουνο ταρακουνήθηκε άλλη μια φορά από το βάρος της, καθώς η αρκούδα γλιστρούσε πίσω στη θάλασσα.

"Πως σε λένε?" ρώτησε ο Ταλirikτούγκ. "Πως θα σου το ξεπληρώσω?"

"Είμαι ο Νανούκ, το μεγάλο πνεύμα, βοηθός των ανθρώπων", είπε η μεγάλη λευκή αρκούδα και με τα λόγια αυτά εξαφανίστηκε κάτω από τα κύματα.

Ο Ταλirikτούγκ ένιωσε πως το παγόβουνο άγγιξε στεριά. Πήδηξε έξω από αυτό και άρχισε να βαδίζει προς το σπίτι του...

<http://paramythimythiko.pblogs.gr/>

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΒΑΤΡΑΧΙΝΑΣ- ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΙΑ

Ένας τυροκόμος και η γυναίκα του που είχαν πάει για περίπατο στους λόφους, βρήκαν μια μικρή βατραχίνα μέσα σ' ένα εντελβάις.

"Τάντα ήθελα μια κόρη", είπε η γυναίκα. "Θα μεγαλώσω αυτή τη βατραχίνα σα να ήτανε παιδί μου και θα την ονομάσω Καταρίνα".

Το πλασματάκι, περνούσε καλά στο σπίτι του αγρότη. Έμαθε να μιλάει, να διαβάζει, ακόμη και να τραγουδάει. Είχε μια φωνή τόσο όμορφη, που όλοι τρελαίνονταν να την ακούν.

Κάποιο απόγευμα, ένας πρίγκιπας έτυχε να περνάει από το αγρόκτημα. Άκουσε τη βατραχίνα που τραγουδούσε από το δωμάτιό της και αμέσως μαγεύτηκε.

"Είναι η κόρη σας αυτή που ακούω;" ρώτησε τον αγρότη, που έπηζε το βούτυρο στο κατώφλι. "Μπορώ να της μιλήσω?"

"Δυστυχώς η Καταρίνα δε δέχεται κανέναν", αποκρίθηκε ο τυροκόμος.

"Μα την έχω ερωτευτεί", επέμενε ο πρίγκιπας. "Πείτε της ότι θέλω να την κάνω γυναίκα μου".

Ο τυροκόμος σκούπισε τα χέρια του σε μια πετσέτα. "Θα δω ποια είναι η γνώμη της γι αυτό" είπε στον πρίγκιπα και κατευθύνθηκε προς το εσωτερικό του σπιτιού του.

Η βατραχίνα βαθιά μέσα της ήξερε πως δεν θα μπορούσε ποτέ να παντρευτεί τον πρίγκιπα. Αναρωτιόταν όμως πώς θα ήταν να ντυθεί νύφη, να δει από μέσα το παλάτι - ίσως ακόμη και να φιληθεί.

Έτσι είπε το "ναι", με ένα όρο όμως: ο πρίγκιπας δεν θα την έβλεπε πριν από το γάμο, ούτε την ίδια μέρα πριν από την τελετή. Θα την έβλεπε στον Ναό, ούτε λεπτό νωρίτερα.

"Πολύ μυστηριώδης νύφη", σκέφτηκε ενθουσιασμένος ο πρίγκιπας και δέχτηκε αμέσως τον όρο της Καταρίνα.

Τη μέρα του γάμου, η γυναίκα του τυροκόμου, έντυσε την Καταρίνα με ένα νυφικό φτιαγμένο από χαρτί και η νύφη ξεκίνησε τραγουδώντας πάνω σε μια ψεύτικη παιδική άμαξα, που την έσερνε ένας κόκορας.

Καθώς πλησίαζαν το παλάτι, η μικρή βατραχίνα άρχισε να νοιώθει λίγη νευρικότητα. Έλπιζε πως δεν θα θύμωνε ο πρίγκιπας από τη μικρή απάτη που είχε σκαρώσει.

Σε μια στροφή του δρόμου, η Καταρίνα προσπέρασε τρεις νεράιδες που πήγαιναν στον γάμο. Η μια απ' αυτές έβηχε χωρίς σταματημό. Το πρόσωπό της είχε μελανιάσει.

Οι φίλες της, την χτυπούσαν στην πλάτη με μανία.

"Βοήθεια! Βοήθεια!"

Η βατραχίνα σταμάτησε την άμαξα. "Τι συμβαίνει?" ρώτησε

"Ένα κόκκαλο από ψάρι έχει κολλήσει στο λαιμό της φίλης μας" απάντησαν οι δυο πρώτες νεράιδες.

Η τρίτη νεράιδα προσπάθησε να μιλήσει, όμως δεν μπόρεσε. Το θέαμα μιας βατραχίνας με χάρτινο νυφικό, που πήγαινε βόλτα με μια άμαξα από ψεύτικο παιχνίδι που το έσερνε ένας κόκορας, ήταν παραπάνω από όσο μπορούσε να αντέξει.

Ο φοβερός βήχας μετατράπηκε σε ξέσπασμα άγριων γέλιων τέτοιων, που απομακρύνθηκε το κόκκαλο του ψαριού από το λαιμό της!

"Λοιπόν", είπε η πρώτη νεράιδα, "έσωσες τη ζωή της φίλης μας. Αυτό, αξίζει σπουδαία ανταμοιβή". Κούνησε το χέρι της και η παιδική άμαξα μεταμορφώθηκε σε πραγματική, που την έσερναν έξι λευκά άλογα.

"Ορίστε η ανταμοιβή μου", είπε η δεύτερη νεράιδα. Με το μαγικό ραβδί της μεταμόρφωσε το χάρτινο νυφικό σ' ένα φόρεμα από μετάξι και δαντέλα.

"Εγώ σου χρωστάω μεγαλύτερη χάρη απ' όλους", είπε η τρίτη νεράιδα. Σκόρπισε χρυσόσκονη στον αέρα, μουρμουρίζοντας ένα ξόρκι. Στη στιγμή η Καταρίνα μεταμορφώθηκε σε μια πανέμορφη κοπέλα, με μάτια που έλαμπαν από ευτυχία και ευγνωμοσύνη.

Οι καμπάνες της εκκλησίας χτυπούσαν χαρμόсуна καθώς η άμαξα σταματούσε έξω από το παλάτι. Οι φρουροί έτρεξαν να ανοίξουν την πύλη και ο πρίγκιπας θα αντίκριζε για πρώτη φορά την κοπέλα που ερωτεύτηκε από τη φωνή της...

<http://paramythimythiko.pblogs.gr/>

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑΣ- ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΒΑΗ

Αυτή η ιστορία μας διηγείται, γιατί οι χαβανέζοι τιμούν την κουκουβάγια.

Μια φορά και ένα καιρό λοιπόν, στο νησί Οάχου, ένας πεινασμένος άντρας που τον έλεγαν Καπόι, σκαρφάλωσε σε ένα δέντρο, στη φωλιά μιας κουκουβάγιας και πήρε μερικά αυγά.

Καθώς τα τύλιγε μέσα σε φύλλα και ετοιμαζόταν να τα μαγειρέψει στη φωτιά, μια κουκουβάγια τον πλησίασε και κάθισε σ' ένα δέντρο παραδίπλα.

"Σε παρακαλώ, μην καταστρέψεις τα αυγά μου, Καπόι", έσκουξε η κουκουβάγια.

Το στομάχι του νεαρού, γουργούριζε από την πείνα. Γιατί να τα επιστρέψει, αφού τα είχε βρει αφύλαχτα;

"Είναι δικά μου τώρα", αποκρίθηκε.

"Σε ικετεύω Καπόι, μην σκοτώσεις τα παιδιά μου", είπε η κουκουβάγια φτερουγίζοντας.

Ο Καπόι ντράπηκε για τον εγωισμό του. Ξαφνικά, δεν ένοιωθε πια τόσο πεινασμένος. Πώς μπορούσε να φάει τα αυγά, με την κουκουβάγια να τον παρακολουθεί;

"Έλα, λοιπόν, να τα πάρεις. Δεν μπορώ να περνάω εγώ καλά σε βάρος κάποιου άλλου", είπε.

Η κουκουβάγια κάθισε στον ώμο του και ψιθύρισε, "Σ' ευχαριστώ, Καπόι. Το όνομά μου είναι Πουέο και είμαι ένας Θεός, που εσείς οι θνητοί δεν γνωρίζετε ακόμη. Χτίσε μου ένα βωμό και εγώ θα σας προστατεύω απ' όλα τα κακά".

Ένας Θεός που υπόσχεται να προστατεύει τους ανθρώπους από το κακό! Ο Καπόι πήρε πέτρες και ξύλα και έφτιαξε ένα μικρό βωμό. Ύστερα, έκανε θυσία στο Θεό - κουκουβάγια.

Ο καπνός από το βωμό υψώθηκε στον ουρανό, ευχαριστώντας τον Πουέο για την προστασία του. Η κουκουβάγια πέταξε μακριά, σκούζοντας απαλά και ο Καπόι ήξερε πως είχε κάνει το σωστό.

Κάποιος όμως πρόσεξε τον καπνό στον ουρανό - κάποιος πολύ ισχυρός. Ήταν ο βασιλιάς του Ουάχου, ο Κακουχιουέουα.

"Τολμάει κάποιος να κάνει θυσία χωρίς την άδειά μου;" ρώτησε κακόκεφα. "Δεν ξέρουν οι άνθρωποι ότι μόνο ο βασιλιάς μπορεί να προσφέρει θυσίες;"

Οι φρουροί του πήγαν να δουν τι συνέβαινε. "Ένας νεαρός προσεύχεται σε κάποιον νέο Θεό, την κουκουβάγια Πουέο", ανέφεραν στο βασιλιά.

"Δεν πιστεύω πως υπάρχει τέτοιος Θεός", είπε εκείνος. "Φέрте μου αυτόν τον άντρα. Πρέπει να δικαστεί για υποκρισία και παράβαση των διαταγών μου".

Ένα τεράστιο πλήθος συγκεντρώθηκε στη δίκη του Καπόι.

"Σε πιάσαμε να λατρεύεις ένα Θεό που εμείς δεν αναγνωρίζουμε", δήλωσε ο βασιλιάς. "Η Θυσία σου, μπορεί να κάνει τη μεγάλη Θεά του ηφαιστείου να θυμώσει. Μπορεί να ρίξει στα κεφάλια μας πύρινη βροχή ή ακόμη να βυθίσει το νησί μας. Γι αυτό, Καπόι, σε εξορίζω. Οι φρουροί μου θα σε μεταφέρουν δεμένο σ' ένα έρημο νησί, μακριά από το σπίτι σου, απ' όπου δε θα επιστρέψεις ποτέ".

Ένα έρημο νησί μακριά από το σπίτι του! Θα ήταν μια υπαίθρια φυλακή, χωρίς κανέναν για να μοιραστεί τη μουσική ή την τροφή, κανέναν για να μιλήσει, καμιά οικογένεια για να επισκεφτεί. "Ω Πουέο", ψιθύρισε ο Καπόι. "Χάρισα τη ζωή στα παιδιά σου. Σώσε με κι εσύ από μια μοίρα που είναι χειρότερη και από θάνατο!"

Αμέσως, ο ουρανός σκοτείνιασε. Ο Καπόι και ο βασιλιάς κοίταζαν ψηλά και είδαν χιλιάδες κουκουβάγιες να ορμούν προς το μέρος τους - ένα θέαμα πολύ παράξενο, αφού οι κουκουβάγιες συνήθως κυκλοφορούν μόνο τη νύχτα, κάτω από το μανδύα του σκοταδιού.

Ο αρχηγός των φρουρών σφύριξε μ' ένα μεγάλο κοχύλι και οι υπόλοιποι τράβηξαν τις λόγχες τους και τα ρόπαλά τους, που ήταν φτιαγμένα από δόντια καρχαρία.

Οι κουκουβάγιες, κατέβαιναν και χιμούσαν πάνω τους, τρυπώντας τους με τα ράμφη και τα νύχια τους.

Οι στρατιώτες μαζεύτηκαν γύρω από το βασιλιά, αφήνοντας τον Καπόι αφύλαχτο. Μια κουκουβάγια ράμφισε το σκοινί γύρω από τους

καρπούς του, ελευθερώνοντάς τον. Ήταν ο ίδιος ο Πουέο, που ανταπέδιδε την καλοσύνη που είχε δεχτεί.

"Η κουκουβάγια είναι πράγματι δυνατή ", φώναξε ο βασιλιάς Κακουχιουέουα. "Θα χτίσουμε ναούς και βωμούς στο όνομά της. Θα χορέψουμε προς τιμήν της".

"Και ως ανταπόδοση, εκείνη θα μας προστατεύει", είπε ο Καπίο. "Δοξάστε τον Πουέο! Δοξάστε την κουκουβάγια!"

Το πλήθος επεφήμησε και από τη μέρα εκείνη, οι χαβανέζοι πάντα τιμούν τις κουκουβάγιες..

<http://paramythimythiko.pblogs.gr/>

Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣ - ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΟΜΒΙΑ

Ζούσαν κάποτε δύο άνθρωποι που μολονότι δεν έμοιαζαν καθόλου, ωστόσο ήταν οι καλύτεροι φίλοι. Ο Καράο ήταν ψηλός και αδύνατος, με ευέξαπτο χαρακτήρα. Οι γροθιές του ήταν πάντα έτοιμες για καυγά και δεν φοβόταν κανέναν και τίποτα.

Ο φίλος του ο Πέδρο ήταν κοντός και χοντρός, με στρογγυλά γυαλιά και ένα μόνιμο χαμόγελο στο πρόσωπό του. Του άρεσαν το καλό φαγητό και τα καλά βιβλία. Το μόνο που ήθελε, ήταν μια ήσυχη ζωή.

Οι δυο φίλοι ζούσαν σε ράντσα που τα χώριζαν μόλις μερικά μίλια. Συχνά έτρωγαν μαζί, στο σπίτι του Πέδρο επειδή ήταν πολύ καλός μάγειρας.

Ένα βράδυ, οι δυο φίλοι μοιράστηκαν ένα υπέροχο δείπνο που περιλάμβανε τηγανητά φασόλια με γλυκάδια χοιρινού, μπανάνες, αβοκάντο και καλαμποκόπιτα. Μετά το φαγητό, ο Πέδρο στάθηκε στην πίσω αυλή. Κοίταξε τον ουρανό και συνοφρυώθηκε. Πλήθος απειλητικά σκούρα σύννεφα μαζεύονταν στον ορίζοντα, προμηνώντας θύελλα.

"Φαίνεται πως θα έχουμε δυνατή θύελλα" είπε ο Πέδρο. "Δε μένεις εδώ το βράδυ, Καράο;" πρότεινε στο φίλο του.

"Δεν φοβάμαι τις θύελλες", γέλασε ο Καράο, τελειώνοντας το κρασί του. Καλύτερα όμως να ξεκινήσω πριν αρχίσει η βροχή. Δεν θέλω να βρέξω το καινούριο μου καπέλο".

"Αν είσαι βέβαιος πως δεν θα έχεις πρόβλημα...", είπε ο Πέδρο. Ήξερε πως ήταν ανώφελο να διαφωνήσει με τον φίλο του - ο Καράο ήταν ο πιο πεισματάρης άνθρωπος του κόσμου.

Ο αδύνατος άντρας πήδηξε την εξώπορτα του μαντριού και πήγε προς το άλογό του.

"Θα σε δω αύριο φίλε μου" είπε.

"Πρόσεχε στο δρόμο, αμίγκο", φώναξε ο Πέδρο πίσω του.

Λίγη ώρα αφότου ξεκίνησε ο Καράο, άνοιξαν οι ουρανοί. Η βροχή μαστίγωνε το σπίτι του Πέδρο, πλημμυρίζοντας το μαντρί και τη βεράντα. Μια φοβερή θύελλα είχε ξεσπάσει σε ολόκληρη τη σαβάνα, που ξερίζωνε δέντρα και γκρέμιζε σπίτια. Ήταν η χειρότερη καταιγίδα που είχε δει ποτέ ο Πέδρο και λυσομανούσε ολόκληρη τη νύχτα.

"Ελπίζω ο Καράο να έφτασε καλά στο σπίτι του", μονολόγησε ο Πέδρο, καθώς κουλουριαζόταν κάτω από τις κουβέρτες, ακούγοντας τον άνεμο να σφυρίζει μέσα από το σπίτι. Γύρισε από την άλλη κι αφού στριφογύρισε κάμποσες φορές, αποκοιμήθηκε.

Το επόμενο πρωινό ξημέρωσε φωτεινό και όμορφο. Μόνο οι ζημιές στα σπίτια και τα δέντρα μαρτυρούσαν τη θύελλα. Ένας καουμπόι χτύπησε την πόρτα του Πέδρο.

"Έχουμε άσχημα νέα, σενιόρ..."

Ο καουμπόι κρατούσε στα χέρια του το καινούριο καπέλο του Καράο, κατεστραμμένο και γεμάτο λάσπη.

"Δεν έφτασε ποτέ στο σπίτι του..."

Ο Πέδρο νόμισε πως η καρδιά του θα σπάσει στα δυο. Ο καλύτερός του φίλος, είχε χαθεί! Ίσως είχε πέσει σε κάποιο ρέμα, ή είχε χαθεί στο δάσος. Αν είχε επιμείνει να περάσει τη νυχτιά ο Καράο στο σπίτι του, αυτό δεν θα είχε συμβεί... Ο καλύτερός του φίλος θα είχε σωθεί...

Ο καημένος ο Πέδρο, που ποτέ δεν του άρεσαν οι περιπέτειες, παρά μόνο η άνεση του σπιτιού του, πήρε έναν όρκο. Αν ο Καράο ήταν

ζωντανός, θα τον έβρισκε και θα τον έσωζε. Ο Πέδρο είχε αποφασίσει να μην επιστρέψει στο σπίτι χωρίς αυτόν. Έτσι, αποχαιρέτησε τους γείτονές του, σέλωσε το άλογό του κι έφυγε για να βρει τον φίλο του.

Ο Πέδρο, στο υπόλοιπο της ζωής του, έψαξε ολόκληρη την Κολομβία, αλλά δεν βρήκε ποτέ τον Καράο. Παρ' όλα αυτά ποτέ δεν τα παράτησε. Μετά τον θάνατό του, το πνεύμα του Πέδρο επέστρεψε στη Γη με τη μορφή ενός καφέ πουλιού των βάλτων, ώστε να συνεχίσει να ψάχνει. Το πουλί αυτό είναι επίσης γνωστό το Πουλί που Κλαίει, εξαιτίας της δυνατής γοερής κραυγής του.

Αν πάτε ποτέ στην Κολομβία, ίσως το ακούσετε να πετάει μακριά, φωνάζοντας τον χαμένο του φίλο, "Κα-ράσο! Κα-ράσο!"

<http://paramythimythiko.pblogs.gr/>